

БОГ ЛИ Е УБИЛ ИСУС ВМЕСТО ДА УБИЕ НАС?

Теорията за
наказателното
заместническо
умилостивение
задоволява ли
Божията
справедливост?

Кевин Дж. Мълинс

Откриване на светлината
на Божия характер, която блести
от тъмнината в лицето на Исус Христос.
(2 Коринтяни 4:6)

Март 2023 г

Съдържание

Кой е убил Исус?	5
Какво е Божията справедливост?	9
Какво е Божият гняв?	14
Исус дойде да ни спаси от...	24
Поразен от Бога	32
Христос умря, „за да сложи край на греховете“	39
Ще поразя пастира	45
Защо ме изостави?	47
ГОСПОД благоволи да Го нарани	63
Без проливане на кръв няма прошка	77
Наричане на Исус проклет	88
Часът на Неговия съд е дошъл	93

Специални благодарности на:
Рей Фоучър (*characterofgod.org*)
Ейдриън Ибънс (*fatheroflove.info*)
Тимъти Дженингс (*comeandreason.com*)
Данутат Браун

Освен ако не е посочено друго, всички думи в скоби
[ ] в библейските стихове и коментари са
предоставени от автора.

Кой е убил Исус?

Ето как Джон Пайпър, основател на desiringgod.org, обяснява смъртта на Исус:

„Един от моите приятели, който беше пастор в Илинойс, проповядваше на група затворници в държавен затвор по време на Страстната седмица преди няколко години. В един момент от вестта си той направи пауза и попита мъжете дали знаят кой е убил Исус. Някои казаха, че войниците са го направили. Други, че евреите са го сторили. Някои казаха Пилат. След като настъпи тишина, приятелят ми каза просто: **„Баща му го уби.“** ... Точно както Авраам вдигна ножа върху гърдите на сина си Исаак, но след това пощади сина си, защото в гъсталака имаше овен, така и **Бог Отец вдигна ножа си върху гърдите на собствения си Син, Исус** — но не го пощади, защото той беше овенът; той беше заместникът.”
(Джон Пайпър, *Кой е убил Исус? Desiringgod.org*)

Учението, че Бог е убил Сина Си, вместо да убие нас, се нарича „наказателно заместващо изкупление“. Ето как го определя Уикипедия:

„Теорията за наказателното заместване учи, че Исус е изстрадал наказанието за греховете на човечеството. Наказателното заместване произтича от идеята, че божественото опрощение трябва да задоволи божествената справедливост, тоест, че **Бог не желае или не е в състояние просто да прости греха, без първо да изисква удовлетворение за него.**”

Ето как това се дефинира от друг християнски уебсайт gotquestions.org:

„Най-просто казано, библейската доктрина за наказателна замяна твърди, че жертвата на Исус на кръста заема мястото на наказанието, което трябва да понесем за нашите грехове. **В резултат на това Божията справедливост е удовлетворена и онези, които приемат Христос, могат да бъдат простени и помирени с Бог.** Думата наказателен означава „свързан с наказание за престъпления“, а заместване означава „действие на лице, което заема мястото на друго“. И така, **наказателното заместване е действието на някой, който поема наказанието за престъпленията на друг ...** Наказателното заместване е представено ясно в Библията.“

Наказателното заместващо изкупление учи, че Бог е ядосан на човечеството за нарушаване на правилата Му и като наказание Той изисква смъртта на нарушителя. Това е мястото, където Исус, нашият по-голям брат, се намесва и понася смъртоносния удар на Бога, като по този начин вместо да ни убие, Бог убива Своя Син, оставяйки ни свободни. Смята се, че това е единственият начин, по който Бог би могъл да прости на човечеството, защото „Бог не иска или не може просто да прости греха, без първо да изисква удовлетворение за него“, следователно, след като „Божията справедливост е удовлетворена“, само „онези, които приемат Христос, могат да бъдат простени и помирени с Бога.“

Съоснователят на *desiringgod.org*, Джон Блум, допълнително обяснява мисията на Христос:

„... Исус бил екзекутиран на кръст. Той бил смятан за един от най-тежките нарушители. Смъртта му била истинска и била наистина ужасна. **Той бил обект на гняв.** Но не само на римския и юдейския гняв... **Исус бил основно обект на гнева на своя Баща – най-справедливият, праведен и ужасен гняв, който съществува.** И той станал този обект доброволно, дори

когато всеки негов човешки импулс копнеел за бягство (Марко 14:36). Това е самата причина, поради която той дошъл ... **Исус, нашият Умилостивител, поел гнева на Отец срещу нашия грях и го задоволил напълно**, така че „който вярва в Него да не погине“, а да се радва на благоволението на Отец завинаги (Йоан 3:16) ... Кой някога би си помислил, че римски кръст, един от най-лошите и страховити инструменти за мъчение, измисляни някога, ще се превърне в символ на най-голямата любов, изразявана някога? Защото „Бог показва любовта Си към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас“ и **ни спаси „от Божия гняв“** (Римляни 5:8–9).“ (Джон Блум, *Божият гняв бил удовлетворен*, desiringgod.org)

Само при мен ли е така, или и на някои от вас им е трудно да „пожелаят Бог“, след като прочитате подобни твърдения? Това звучи по-скоро като ситуация на домашно насилие, отколкото като вечното евангелие – един баща насилник е бесен на най-малкото си дете, но по-големият брат се намесва и не само защитава детето от гнева на баща си, но и сам го поема.

Това ли е истинското евангелие? Ако е така, какво говори това за

нашия небесен Баща? Наистина ли Христос е дошъл на тази земя и е умрял, за да ни защити и спаси от нашия небесен Баща? Дали небесният Бог казва: „Не ме интересува кого ще убия, стига някой да умре за нарушаването на Моите правила!“?

Наистина ли така един любящ Бог задоволява гнева Си и справедливостта Си? В края на краищата, Псалм 7:11 казва: „Бог е справедлив съдия и Бог се гневи на нечестивите всеки ден.“ Опитвайки се да обясни това, Норбърт Линк от eternalgod.org пише:

„Божие праведно негодувание е насочено към бунтовното човечество, което отказва да се подчини на Бога и да се покае за своите зли и нечестиви дела. Този свят скоро ще се събуди за факта, че Бог МОЖЕ ДА БЪДЕ МНОГО ЯДОСАН – и е страшно нещо да попаднеш в ръцете на живия Бог (Евреи 10:31). Тези, които постоянно и бунтовнически отказват да се подчинят на Бог, въпреки че знаят по-добре, ще платят цената. ” (Норбърт Линк, Псалм 7:11, *Бог е ядосан на злите всеки ден, eternalgod.org*)

За съжаление, коментарът, който току-що прочетохте, е отразяван от много амвони, от които се проповядва, че, скоро на Бог ще Му прищрака и ще заличи всички от планетата, които отказват да приемат Исус като своя изкупителна жертва. И така, с това разбиране, Бог сега казва: „Ако не приемеш, че убих Исус вместо теб, ще продължа напред и ще изпълня първоначалния Си план да те убия!“ По този начин Бог отнема дара на заместващата смърт на Христос и тя не се прилага към сметката на грешника. Подобна теология може само да подтикне мъже и жени към опити да се подчиняват на Бог въз основа на страх, а не на любов.

Но правилното разбиране как и защо Христос е умрял ще ни помогне да разберем как и защо изгубените умират в крайна сметка. Но за да

направим това, първо трябва да разберем как наистина действат Божията справедливост и гняв.

Какво е Божията справедливост?

За да започнем нашето изследване, нека разгледаме значението на справедливостта. Традиционният наказателен възглед е, че Божията справедливост изисква наказанието смърт и вечно отделяне от Бога. Тя може да бъде удовлетворена само ако виновното лице плати тази санкция или ако някой друг плати вместо него. Така или иначе, някой трябва да умре. Според този възглед справедливостта е възмездна. Ето как gotquestions.org определя Божията справедливост:

„Не можем да започнем да разбираме Божията справедливост, ако първо не разберем греха. Грехът е беззаконие (1 Йоаново 3:4) и неправда (Данаил 9:4-5; Михей 2:1; Яков 3:6). Той олицетворява всичко, което противоречи на Божията свята природа и е обидно за Него. Следователно **грехът е престъпление срещу Бог и справедливостта изисква смъртно наказание и отделяне от Него** (Римляни 1:18-32; 2:5; 3:23). Но Бог изпрати Своя Син, Исус Христос, на земята, за да плати това наказание за нас (Римляни 5:8-11; 6:23) и направи спасението достъпно за всички, които вярват в Неговото име (Йоан 1:12; 3:15-17; 20:31).“

И така, според основното християнство, едва когато Исус е умрял, за да задоволи Божията справедливост, прощката и спасението са станали достъпни за всички онези, които вярват в Исус. Изглежда, че

Бог е таил злоба, докато не получи това, което е искал, защото грехът „е обиден за Него“.

Но правилното разбиране на справедливостта зависи от правилния възглед за Божия закон. Общото мнение е, че Божиите закони са набор от правила, които, когато бъдат нарушени, изискват Бог постоянно да налага активно наказания, за да поддържа справедливостта. Според този възглед например Бог активно решава и дори измисля какви болести да даде на хората. Библейският възглед обаче е, че Божиите закони са проектните протоколи, по които функционира животът, които са предназначени да ни защитават и да ни носят полза – те се основават на причина и следствие и в този сценарий болестите са прояви на разстройство в телата ни от нарушаване на Божиите закони. По този начин законите са дадени за наше добро и опустошението от нарушаването им не идва от Бог, както си мислят много хора, а от това, че Той позволява последиците от греха:

„А сега, Израилю, какво иска Господ твоят Бог от теб, освен да се страхуваш от Господа твоя Бог [да бъдеш вдъхновен от почитание към Него], да ходиш по всичките Му пътища и да Го обичаш, да служиш на Господа твоя Бог с цялото си сърце и с цялата си душа, и да пазиш заповедите на Господа и Неговите наредби, които ви заповядвам днес **за ваше добро.**”
(Второзаконие 10:12, 13)

Божият закон (תּוֹרָה; Тора) просто означава *инструкции*. Неговите заповеди и постановления са инструкциите, които Той ни е дал, за да ни покаже как да живеем и те се основават на безкористна любов към другите (Римляни 13:8,10). Бог ни дава свободата да ходим извън границите на Неговия закон и вместо да получаваме *наложени* от Бог наказания, ние жънем естествените последици от непослушанието. Според Писанието, Божието правосъдие не е възмездие за

нарушаване на Неговия закон; Божието правосъдие има за цел да ни възстанови обратно в хармония с Бог и Неговия закон.

„В дискусиите за Божия характер често се казва, че „Бог е любов, *но* е и справедлив“. Тази поговорка не се среща никъде в Библията. Казва се, че Бог е любов и че Бог е справедлив (Второзаконие 32:4, Ис. 45:21). Комбинирането им с „но“ обаче поставя двете в опозиция. Внушава идеята, че Бог е любов, но ако Му се противопоставите, внимавайте – Той ще промени отношението си към вас и ще покаже Своята справедлива страна. Както казах, Библията наистина казва, че Бог е справедлив, но всяко използване на правда или справедливост отразява любящо действие. Говори се, че трябва да се показва справедливост към бедните, вдовиците или възрастните. **Никога не се отразява идеята за възмездие, както предполагат мнозина ...** Божието правосъдие в традиционния правен модел и мисленето на повечето християни е изцяло свързано със заплащане за греха. Някой трябва да плати санкцията. Щом извършвате престъпление, тогава си плащате за него. Такава гледна точка намалява Божията милост и прошка; това Го прави подчинен на самото правосъдие, което трябва да бъде удовлетворено. **Според библейския модел на изцеление, Божието правосъдие върши правилното нещо според закона на любовта, което е да възстанови правилното състояние, да излекува и спаси.** Справедливостта, ако е наистина извършена с любов, е първо да търсиш доброто на другите, а не да следиш грешките, за да изравниш резултата. **Справедливостта е възстановителна, но ако не е в състояние да възстанови, тя просто дава възможност на нарушителя да получи неизбежните резултати от греха, което е смъртта.**” (Рей Фоучър, Справедливост, characterofgod.org, 7-ми февруари 2018 г.)

„Божията справедливост включва коригиране на нещата, а не наказание. Божията справедливост включва състрадателна намеса в света срещу всяка несправедливост, със специално внимание към онези, които са малтретирани. Божията справедливост е нещо, в което ние участваме, докато оправяме нещата в света.”

~ Луис Джонсън ~

Няколко примера за Божията справедливост:

1. „Защитавайте бедните и сираците; отдайте справедливост на страдащите и нуждаещите се.” (Псалм 82:3)

Можете ли да видите как Божията справедливост не е да търсите възмездие, а да вършите това, което е правилно – да защитавате бедните, сираците и страдащите?

2. В Псалм 146 Бог „изпълнява правосъдие за потиснатите“, което е определено от Него като „спазвайки обещанията Си завинаги“; „даване на храна на гладните“; „освобождаване на затворници“ (онези, държани в плен на греха); „отваряне на очите на слепите“ (както физически, така и духовно); „привдигане на тези, които са уморени“; „защита на

чужденците“ сред Неговия народ; и „грижа за сираците и вдовиците“. В Езекиил 45:9 четем:

3. „Така казва Господ Бог: „Стига, князе на Израил! **Премахнете насилието и грабежа**, извършете правосъдие и правда и спрете да ограбвате народа Ми, казва Господ Бог.

Тук Бог умолява корумпираните лидери да започнат да упражняват „справедливост и правда“, като се отнасят правилно към Неговите хора.

Ето как звучи това в Новия жив превод:

*„Защото така казва Върховният Господ: Стига, израилеви князе! **Спрете своето насилие и потисничество и направете това, което е справедливо и правилно. Спрете да ограбвате хората Ми от земята им и да ги мамите. Престанете да ги изгонвате от домовете им, казва Върховният ГОСПОД.***

Това също така разкрива, че Божията справедливост никога не е свързана с упражняване на насилие над някого!

4. *„**Справедливостта** и правосъдието са обиталището на твоя трон: милост и истина ще вървят пред лицето ти.“*
(Псалм 89:14; версия на крал Джеймс)

Този стих използва еврейски паралелизъм, където две думи или фрази се обясняват една друга. В този случай библейската „справедливост“ се определя от „милост“, а „съдът“ се определя от „истина“. Така Божията справедливост е винаги да проявява милост (תּוֹן; chesed), което буквално означава: „милост проявена в снизхождение към нуждите на Неговите създания“.

5. „ГОСПОД се познава по **справедливостта**, която извършва; нечестивите са впримчени чрез делото на ръцете си.” (Псалм 9:16; Берянска стандартна Библия)

Тук отново виждаме, че Божията справедливост не се изпълнява чрез насилие над никого, а се дефинира чрез оставяне на упорития грешник на собствения му разрушителен избор – което води до присъщи последствия, а не наложени наказания.

Но какво да кажем за Божия гняв? Исус изстрадал Божия гняв, когато Бог Го убил вместо да убие нас, и ако някой отхвърли тази жертва, ще трябва да понесе Божия гняв върху себе си ..... нали?

Какво е Божият гняв?

Ето какво казва *Christianity.com*:

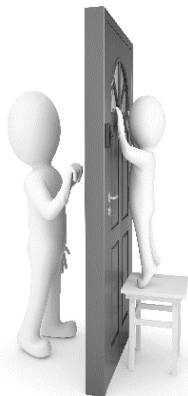
„В Стария и Новия завет има няколко думи, които се превеждат като ярост. Тези думи също често се превеждат като гняв. Най-общо те се отнасят до Божия отговор на човешкото непокорство. Но думите се използват и във връзка с отрицателна човешка реакция към други хора. **Наистина няма добър начин да смекчите „Божия гняв“, който да означава нещо различно от гневна реакция от страна на Бог на човешкото непокорство ...** Римляни 2:5 предлага добра гледна точка за това какво представлява Божият гняв, „Но поради твоята упоритост и непокаяно сърце, ти трупаш гняв срещу себе си за деня на Божия гняв, когато неговата праведна присъда ще бъде разкрита.’ Неговият гняв изглежда е синоним на праведната му присъда. Божият гняв не е гневно

възмездие срещу онези, които са обидили Бога. По-скоро това е неговата справедлива присъда срещу тези, които вършат зло. Бог е праведен. И той ще ни съди според Неговия праведен стандарт. **Божият гняв срещу грешниците не е нищо повече от това да им даде това, което заслужават.**”

В *desiringgod.com* Джоузеф Шойман пише:

„Трябва да се страхуваме от Божия гняв, защото всички са съгрешили и са лишени от Божията слава (Римляни 3:23). **Трябва да се страхуваме от Божия гняв, защото ние сме справедливо осъдени грешници без Христос** (Римляни 5:1). Трябва да се страхуваме от Божия гняв, защото той е достатъчно силен, за да направи това, което обещава (Еремия 32:17). Трябва да се страхуваме от Божия гняв, защото Бог обещава вечно наказание отделени от Христос (Матей 25:46) ... Бог е любов и Бог върши всичко за Своята слава (1 Йоаново 4:8; Римляни 11:36). Той обича славата си преди всичко (и това е хубаво нещо!). Следователно Бог управлява света по такъв начин, че носи максимална слава за себе си. Това означава, че Бог трябва да действа справедливо и да съди греха (т.е. да отговори с гняв), в противен случай Бог не би бил Бог... **Божият гняв е удовлетворен в Христос.** Тук имаме най-добрата новина: „Христос Исус дойде на света, за да спаси грешниците“ (1 Тимотей 1:15). Благодарение на Христос Бог може с право да нарече грешниците оправдани (Римляни 3:26). **Спасявайки ни от собствения си гняв,** Бог направи това, което ние не можахме да направим, и това, което не заслужавахме.”

Този последен подчертан коментар – „Като ни спаси от собствения си гняв“ – ми напомня за една идея, която е често срещана сред атеистите, осмиващи християнството. Тя гласи следното:

Исус: "Чук - чук!"

Хората: "Кой е там?"

Исус: „Исус е, пусни ме вътре.“

Хората: "Защо?"

Исус: „За да мога да ви спася.“

Хората: "От какво?"

Исус: „От това, което ще ви направя, ако не Ме пуснете!“

Истината е, че Божият гняв никога не е едно нахвърляне, за да причини вреда на другите. Божият гняв не е „да им даде това, което заслужават“, сякаш Бог ги убива, а със сълзи и неохота да ги предаде на естествените последствия от избора им. Бог винаги уважава свободата на избора на човека и прави това, като позволява на хората да получат своите желания.

Едно нещо, което трябва да се запомни е, че НЕ трябва да се страхуваме от Божия гняв, „защото сме справедливо осъдени грешници“. Вярата, че сме „справедливо осъдени“ предполага, че Бог е този, който осъжда, но писанието ни казва точно кой осъжда човечеството от самото начало:

„Така големият змей беше изгонен, онази змия от древността, наречена Дявол и Сатана, която мами целия свят ... Тогава чух силен глас, който казваше в небето: „Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог, и

силата на Неговия Христос, защото бе свален обвинителят на нашите братя, който ги обвиняваше пред нашия Бог ден и нощ.” (Откровение 12:9, 10)

Сатана очевидно е осъждащият обвинител. Павел казва: „Сега няма осъждане за онези, които са в Христос Исус“ (Римляни 8:1). Защо? Дали защото Исус е утолил Божия гняв и сега Бог е променил решението Си и е премахнал осъждането? Не. Това е така, защото на първо място „в Христос“ осъзнаваме, че Бог никога не ни е осъждал.

Тук е най-важно да се дефинира Божият гняв (яроост). Като вземем предвид, че нашите пътища не са като Неговите пътища (Исаия 55:8, 9), ние трябва да се подчиним на факта, че Божият гняв ще бъде напълно противоположен на нашия начин на разкриване на гняв и яроост.

В Яков 1:20 се казва, „защото човешкият гняв не върши Божията правда.“ Това ясно показва, че човешкият начин на гневене не е близо до Божията праведност, защото от греха на Адам човечеството не достига славата (характера) на Бог (Римляни 3:23). Международната стандартна версия казва това по следния начин: „Защото човешкият гняв не произвежда праведността, която Бог желае“. Отново, човешкият гняв е много по-различен от Божия гняв.

Еврейската дума за Божия гняв е **אף** (аф), която съдържа същия корен като думата за Неговото „дълготърпение“ (анаф) към грешното човечество. Това означава интензивно тежко дишане през ноздрите (поради скръб). За да покажем по-нататък това, нека да разгледаме как Исус изразил гнева си, като помним, че Той е „блясъкът на [Божията] слава и точният образ на Неговата личност“ (Евреи 1:3).

„И Той [Исус] отново влезе в синагогата и там имаше човек с изсъхнала ръка. Затова те [фарисеите] Го наблюдаваха внимателно дали ще го изцели в събота, за да могат да Го

обвинят [в нарушаване на техните собствени строги изисквания]. И Той каза на човека с изсъхналата ръка: „Пристъпи напред“. Тогава Той им каза: *Позволено ли е в събота да се прави добро или зло, да се спасява живот или да се убива? Но те си замълчаха. И когато Той ги огледа с гняв, наскърбен от закоравяването на сърцата им, каза на човека: Протегни ръката си. И той я протегна, и ръката му стана здрава като другата. Тогава фарисеите излязоха и веднага направиха заговор с иродианите против Него, как да Го унищожат.*” (Марко 3:1-6)

---

*Божият гняв е
Неговата силна
скръб, когато знае, че
ще трябва да остави
необърнатия човек на
това, което той
егоистично желае.*

Това е среща, която Исус имал с фарисеите. Техните допълнителни ограничения забранявали изцелението в съботния ден. Четейки в сърцата им, Исус „ги огледа с **гняв**“. Какъв вид гняв имал Исус? Видът, който е описан като „**наскърбен** от закоравяването на сърцата им“. Исус изпитвал скръб или дълбока тъга от липсата на любов и съчувствие, демонстрирани от тези безмилостни религиозни водачи към човека с изсъхналата ръка.

Съботата е предназначена за почивка и точно това Исус възнамерявал да даде на този беден човек. Моля, обърнете внимание, че гневът на Исус не бил изразен чрез избиването на враговете Му – фарисеите. Исус ясно попитал: „Позволено ли е да се прави добро в съботен ден или да се прави зло? Да спасиш живот или да го погубиш?“ Забележете паралелизма:

- Правиш добро = спасяваш живот
- Правиш зло = убиваш

В Изход 4:10-13 Мойсей се страхува да отиде сам пред фараона и иска говорител. Как отговорил Бог?

*„Така **гневът на Господа пламна против Мойсей** и Той каза: „Левитът Аарон не е ли твой брат? Знам, че може да говори добре. И виж, той също излиза да те посрещне. Когато те види, ще се зарадва в сърцето си. Сега ще говориш с него и ще туриш думите в устата му. И ще бъда с твоята уста и с неговата уста и ще те науча какво да правиш.“ (Изход 4:14,15)*

Как Бог изразил гнева Си тук? Дали Той ударил Мойсей и дали му причинил някаква вреда? Не. Въпреки че Бог се наскърбил поради липсата на вяра у Мойсей, Той дал на Мойсей това, което искал – някой друг да говори вместо него. Павел също описва Божия гняв по този начин:

*„Защото **Божият гняв се открива от небето** срещу всяко нечестие и неправда на хората, които потискат истината в неправда.“ (Римляни 1:18)*

Как се разкрива Божият гняв? Павел продължава:

*„Затова и Бог **ги предаде** на нечистота в страстите на сърцата им...“ (стих 24)*

*„По тази причина **Бог ги предаде** на гнусни страсти...“ (стих 26)*

*„И дори тъй като те не искаха да задържат Бог в познанието си, Бог **ги предаде** на покварения [развратен] ум...” (стих 28)*

Божият гняв се дефинира тук като Бог, който ги оставя или ги предава. Бог дава на хората свобода да се отделят от Него. На страница 9 в своята книга „Любящият гняв на Бога“ Гари Хълкуист пише:

„Когато Мариам и Аарон говорили против Моисей, „гневът **Господен** пламнал против тях; и **Той си тръгнал**. И облакът се отдалечил от скинията; и ето, Мариам станала прокажена. [Виж Числа 12-та глава]. Божиите пътища са наистина различни от нашите. Когато гневът ни се разпали срещу някого, ние се придвижваме **към** него, за да атакуваме, за да ударим! Но Бог се **отдалечава**. Той си тръгва.

Понякога наистина изглежда, че Божият гняв е пряката причина за убийството или нараняването на някого. В Осия 13:11 Бог казва на Израел: „Дадох ти цар в гнева Си и го отнех в яростта Си.” Определено изглежда, че Бог директно е убил цар Саул в гнева Си, но нека да разгледаме стихове 9 и 10, заедно със стих 11, както се чете във версията на крал *Джеймс*:

*„О, Израел, **ти унищожи себе си**; но в мен е твоята помощ. Аз ще бъда твой цар; къде има друг, който да те спаси във всичките ти градове? И твоите съдии, за които ти каза: **Дай ми цар и князе? Дадох ти цар в гнева Си и го премахнах в яростта Си.**” (Осия 13:9-11)*

Божии гняв и ярост са свързани с Израел, който се самоунищожил, като поискал земен цар. Божият „гняв“ отговорил, като им дал това, което егоистично желаели. Но можем ли да знаем със сигурност какво е имал предвид Бог, като е казал, че е „премахнал“ техния цар в гнева Си? Да:

*„Така Саул умря за своята невярност, която беше извършил срещу Господа, защото не спази словото на Господа, а също и защото се консултира с медиум за напътствие. Но той не се допита до Господа; **затова Той [Бог] го уби** и предаде царството на Давид, сина на Есей.“ (1 Летописи 10:13,14)*

Аха! Отхвърлянето на Саул с гняв означава, че Бог директно го е убил! Е, нека не прибързваме. Как точно умрял Саул? Нека прочетем стихове 3-6:

*„Битката стана ожесточена срещу Саул. Стрелците го улучиха и той беше ранен от стрелците. Тогава Саул каза на оръженосеца си: Извади меча си и ме прободи с него, за да не дойдат тези необрязани и да ме поругаят. Но неговият оръженосец не искаше, защото беше много уплашен. **Затова Саул взе меч и падна върху него.** И когато оръженосецът му видя, че Саул е мъртъв, той също падна върху меча си и умря. **Така Саул и тримата му сина умряха и целият му дом умря заедно.**” (1 Летописи 10:3-6)*

Как да примирим това привидно противоречие? Бог „убил“ и „премахнал“ Саул, като уважил свободния му избор и не му попречил да се самоубие.

Ето още един пример:

*„Сега смесеното множество, което беше сред тях, се поддаде на силно желание; така и израилтяните отново плакаха и казаха: Кой ще ни даде месо да ядем? ... Тогава Моисей чу хората да плачат в семействата си ... **и гневът на Господ беше силно възбуден**; Моисей също беше недоволен ... Сега вятър излезе от Господа и докара пъдпъдъци от морето и ги остави да летят близо до стана ... И хората останаха будни през целия този ден, цялата*

нощ и целия следващ ден и събраха пѣдпѣдъците ... Но докато месото беше още между зѣбите им, преди да бъде сдѣвкано, гневът на Господа се разпали срещу хората и Господ порази хората с много голяма язва. (Числа 11:4, 10, 31–33)

Ще обсъдим частта „порази хората“ след секунда, но тук отново виждаме Божиите гняв и ярост в действие. Моля, обърнете внимание, че Божият гняв отново е изразен, като Бог им дава точно това, което искали – месо за ядене. Забележете как псалмистът говори за този инцидент:

*„Той направи да духа източен вятър в небето; и чрез силата Си Той донесе южния вятър. И изля върху тях месо като прах, пернати птици като морски пясък; и Той ги остави да паднат всред стана им, навсякъде около жилищата им. И така, те ядоха и се наситиха, защото **Той им даде собственото им желание.**“ (Псалм 78:26-29)*

Но какво има предвид Мойсей, като казва, че „Господ порази народа с много голяма язва“? В цялото Писание четем странни твърдения като тези, че Бог закоравява сърцата (Изход 7:3), изпраща зли духове (Съдии 9:23; 1 Царе 16:14), унищожавя животи (Битие 6:7; 1 Коринтяни 3:17) и изпраща силни заблуди (2 Солунци 2:11). Всички тези са идиоматични изрази на иврит, където се казва, че Бог „прави“ това, което Той неохотно „позволява“ да се случи. Поразяването на хората с язва трябва да се разбира като оттегляне на Божието защитно присъствие, което по своята същност позволява на болестите да навлязат. Язвата дошла като пряк резултат от това, че те изляли пѣдпѣдъците. Да, стихове 14-16 казват:

*„Вижте този, който е натоварен с нечестие, който крои пагубни планове и ражда вредни лъжи – **той копае яма и***

после пада в дупката, която е направил. Той става жертва на собствените си разрушителни планове и насилието, което е предназначил за другите, се стоварва върху собствената му глава.” (Нов английски превод)

Тук виждаме още веднъж, че Бог ВИНАГИ зачита свободната воля. Всъщност в стих 17 авторът приравнява това с Божиата „справедливост” – „Ще благодаря на Господа за Неговата справедливост; Ще пея хваления на върховния Господ!” Можете ли да видите, че ако Бог убива онези, които избират неща извън Неговата воля, Той би бил Бог, чието управление се основава на сила и действа противно на свободата на избора?

Сега, когато разбираме малко повече за това какви са Божиите справедливост и гняв, можем да заключим, че Бог не е Този, който директно убива грешника. Но ако Христос не е дошъл да ни спаси от Бога, за да не ни убие, то тогава от какво е дошъл да ни спаси?

Исус дошъл да ни спаси от...

„И тя ще роди Син, и ще Го наречеш Исус, защото Той ще спаси народа Си от греховете им.“ (Матей 1:21)

Исус дошъл да ни спаси от нашите грехове! Защо?

*„Но всеки от нас се изкушава, когато бива увличан от собствените си желания и примамван. Тогава, когато желанието е заченало, то ражда грях; и **грехът, когато е напълно развит, ражда смърт.**“ (Яков 1:14,15)*

Исус дошъл да ни спаси от нашите грехове, защото грехът е този, който ражда смърт. Исус не дошъл да ни спаси от Бог, за да не ни убие, Той дошъл да ни спаси от греха, който ни убива. Павел извежда тази истина, когато казва:

*„Защото **заплата на греха е смърт**, а Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ.“ (Римляни 6:23)*

Повечето хора четат този стих с мисълта, че Бог ще ни плати със смърт, но в него не се казва това. Казва се, че грехът ни плаща със смърт. Бог не може да ни заплати със смърт, защото у Него няма смърт; има само живот (Притчи 12:28), точно както нашият работодател не може да ни плати пари, ако няма пари. Павел казва:

*„Който сее, за да угоди на плътта си, **от плътта ще пожъне гибел**; но който сее, за да угоди на Духа, от Духа ще пожъне вечен живот.“ (Галатяни 6:8; Берянска стандартна Библия)*

Ние жънем унищожение „от плътта“, защото грехът е този, който естествено води до смъртта на грешника. Бог решава кои дейности са

грешни въз основа на това дали ще доведат до вредни резултати или не. Неговите закони не са произволни, а напълно разумни. Йоан казва, „грехът е престъпване на закона“ (1 Йоаново 3:4) и ГРЕХЪТ е този, който „ражда смърт“, а не Законодателят.

Наказателният възглед за Божия закон учи, че грехът не е това, което по своята същност ви вреди, вместо това вие се забърквате в проблеми със Законодателя, който ще използва силата Си, за да ви накаже и нарани, и ако не го направи, тогава можете да живеете вечно в грях, защото не грехът всъщност ви наранява. С други думи, грехът не е проблемът, проблемът е отношението на Бог към грешника и въпреки че Той обича грешника, от него се изисква да накаже, убие или дори да измъчва грешника. Следователно причината, поради която Христос дойде и умря, е да промени Божието мнение спрямо нас. Това е лъжата на наказателно-правното виждане. Обърнете внимание на този стих в книгата Битие:

*„Но от дървото за познаване на доброто и злото да не ядеш, защото в деня, в който ядеш от него, **непременно ще умреш.**“ (Битие 2:17)*

И така, ето моят въпрос: Това заплаха от Бог ли е или предупреждение?

- **Заплаха** - "в деня, в който ядеш от него, ще те убия."
- **Предупреждение** – „в деня, в който ядеш от него, естествено ще умреш, защото си се изключил от Мен – твоят единствен източник на живот.“

Ако вие и аз летяхме в самолет на 35 000 фута във въздуха и вие кажете: „Ако скочиш от този самолет без парашут, със сигурност ще умреш“, с това заплашвате ли, че ще ме убиете или ме предупреждавате за естествените последици? Сигурен съм, че би било искрено предупреждение. Но какво ще стане, ако някой ме излъже и ме убеди, че няма да умра със сигурност от падането, а че вие сте този, който ще ме убие, когато се приземя? Бих се страхувал повече от вас, отколкото от падането.

Измамата тук е, че вече няма да вярвам, че естественият закон за масата (че тялото ми тежи повече от въздуха) ще доведе до моето унищожение, а че моето унищожение ще дойде от този, който формулира закона. С други думи, законът на дизайна, който предупреждава за естествените последици, сега се смята за юридически закон, изискващ наложени произволни наказания. Това е, което Сатана постигнал в умовете на Адам и Ева и в тези на цялото им бъдещо потомство. Забележете как Адам и Ева отговорили на Божиите думи:

„И като видя жената, че дървото е добро за храна и че е приятно за очите, и дърво желателно, за да прави човек мъдър, тя взе от плода му и яде, и даде и на съпруга ѝ с нея; и той яде. И очите на двамата се отвориха и те познаха, че са голи; и съшиха смокинови листа и си направиха препаски. И чува гласа на ГОСПОД Бог, който ходеше в градината в прохладата на деня; и Адам и жена му се скриха от присъствието на ГОСПОД Бог между дърветата на градината. И Господ Бог извика към Адам и му каза: Къде си? И той каза: Чух гласа ти в градината и се уплаших, защото бях гол; и се скрих.“ (Битие 3:6-10; версия на крал Джеймс)

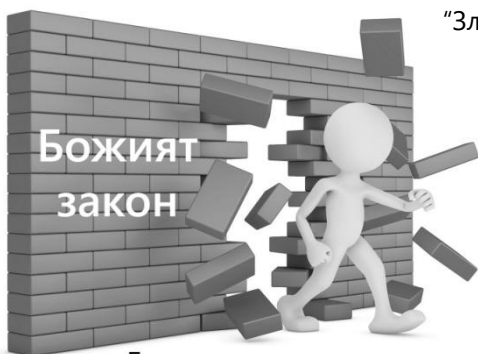
Адам и Ева отговорили със страх, защото предположили, че Бог идва да им плати заплатата на греха – смърт. В техните умове грехът не бил

проблемът, а Бог! Тяхното изкривено виждане за Божия характер, причинено от греха, превърнало предупреждението Му в заплаха в умовете ИМ.

„Ето, Господната ръка не се е скъсила, за да не може да спасява; нито ухото Му е натежало, че да не може да чуе. Но вашите беззакония ви отделиха от вашия Бог; и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, така че Той да не чуе. Защото ръцете ви са осквернени с кръв и пръстите ви с беззаконие; устните ви изговориха лъжи, езикът ви измърмори извратеност. (Исая 59:1-3)

Исая не казва, че Бог е толкова отвратен от вас, че се обръща и запушва ушите Си от виковете ви. Той казва, че нашите грехове са скрили или замъглили Божието милостиво лице от нас. Бог е там с отворени обятия, но грехът ни заблуждава да мислим, че Бог е срещу нас и няма да ни изслуша, освен ако Неговият гняв и справедливост не бъдат законно удовлетворени.

Вярно е, че грехът е обиден за Бога, но само защото вреди на

Грехът е престъпване на закона

„Зло ще убие нечестивия“
(Псалм 34:21)

Грехът (не Бог) докарва смърт

грешника, когото Той обича.

Исаия казва „ръцете ви са осквернени с кръв“, защото ние погрешно вярваме, че Бог трябва да бъде умиловителен с кръвни жертви, за да ни прости. Ето докъде грехът ни е измамил и нашите „устни са говорили лъжи“, казвайки: „Бог не желае или не е в състояние просто да прости греха, без преди това да поиска удовлетворение за него“. Но какво казва Писанието?

„Жертва и принос Ти не пожела; отворил си ушите ми. Всеизгаряне и жертва за грях Ти не си поискал.“ (Псалм 40:6)

Адам и Ева отговорили със страх, защото не познавали напълно Бог. Ето защо Исус дошъл на тази земя. Той дошъл, за да разкрие истинския характер на Своя Баща и като направи това, да развали магията на греха, която ни мами, за да спечели отново доверието ни. В нощта преди да умре, Исус се молил със следните думи на Своя Отец:

„Прославих Те на земята; свърших делото, което Ми даде да извърша.“ (Йоан 17:4)

Исус бил завършил делото, което Неговият Отец Му възложил да извърши в нощта преди смъртта Му! Това дело било да прослави Своя Баща. През целия Си живот в човешка плът Исус разкривал

---

*Исус винаги действа
благочестиво, и Неговият
Баща винаги действа
христоподобно. Ако
някога се питаме за
истинския Божи характер
и начинът по който Той се
отнася към грешниците,
всичко което трябва да
направим е да погледнем
към живота на Исус!*

истинския характер на Своя Отец. Нито веднъж Той не осъдил нито убил някого. Той само лекувал и възстановявал тези, които били болни, физически и психически. Той казал на Филип: „Ако си видял Мен, видял си Отца“ (Йоан 14:9).

Но какво да кажем за думите на Исус, когато говори за Себе Си:

„... Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си като откуп за мнозина.“ (Матей 20:28)

Ето как Албърт Барнс определя „откупа“ в своя коментар:

„Значението е, че той умрял на мястото на грешниците и че Бог бил готов да приеме болките от смъртта му на мястото на вечното страдание на изкупените. Причините, поради които е бил необходим такъв откуп са:

1. че Бог е обявил, че грешникът ще умре; тоест, че той ще накаже или ще покаже своята омраза към всеки грях.
2. че всички хора са съгрешили и, ако справедливостта трябва да следва своя ред, всички трябва да загинат. (Бележки на Барнс върху Библията)

Барнс не само има неправилно виждане за това как Бог раздава правосъдие, но и неправилно виждане за плащането на откуп. Не са ли похитителите тези, които искат откуп, за да пуснат пленниците си на свобода? Кой ни държи в плен и иска откуп? Бог или Сатана? Според Барнс Христос е платил откупа на Бог, който „е бил готов да приеме болките от смъртта Му вместо вечното страдание на изкупените“. Но книгата Евреи казва, че „чрез Своята [на Исус] смърт Той може да унищожи този, който държи властта на смъртта, тоест дявола; и да избави онези, които са били под страх от смъртта през целия си живот подложени на робство“ (Евреи 2:14, 15,

---

„Платил ли е Исус цена?

„Защото сте купени с цена: затова прославете Бога с телата си, и с духовете си, които са Божи.“ (1 Кор. 6:20)

*„Вие сте купени с цена; не ставате слуги на хора.“
(1 Кор. 7:23)*

Да, платил е много висока цена, но не като удовлетворяване на едно обидено Божество. Ако спасите детето си, за да не бъде блъснато от автобус, но единственият начин да го направите е като дадете живота си, трябва да платите голяма цена, но това не е под формата на удовлетворяване.”

~ Рей Фоучър ~

Берянска стандартна Библия). Имайте предвид тук, че Исус не разрушава делата на дявола, като го убива, а „чрез Своята смърт“. Побеждаването на зло с добро е начинът, по който Бог изпълнява Своето отмъщение (Римляни 12:14-21).

Йоан пише:

„... За тази цел Божият Син беше изявен [разкрит], за да може да разруши делата на дявола.“ (1 Йоан 3:8)

Исус дошъл, за да ни освободи от нашия похитител – този, който ни държи в робството на лъжите за Бог и от собствената ни егоистична

(греховна) природа. Затова на кръста Исус извикал: „Свърши се!“ (Йоан 19:30).

Не забравяйте, че Сатана е нашият осъждащ обвинител. При смъртта Си Исус „отмени осъдителните обвинения, които бяха срещу нас“, следователно „обезоръжи началниците и властите и ги изложи на явен срам, като тържествува над тях“ (Колосяни 2:14, 15). Исус не обезоръжил Бог, Той обезоръжил „управниците и властите на този тъмен свят и духовните сили на злото в небесните места“ (Ефесяни 6:12).

Истинският характер на Бог обаче бил помрачен от лъжите на Сатана, „Защото Бог, Който каза: „Нека светлината изгрее от тъмнината“, направил Неговата светлина да изгрее в сърцата ни, за **да ни даде светлината от познанието на славата [характера] на Бога в лицето на Исус Христос.**“ (2 Коринтяни 4:6).

Какво ще направи това знание за познаването на истинския характер на Бога?

*„Тогава Исус каза на тези евреи, които повярваха в Него: „Ако пребъдете в словото Ми, наистина сте Мои ученици. **И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.**“ (Йоан 8:31, 32)*

Павел казва, че „законът на греха“ ни държи в плен:

*„Но аз виждам друг закон в моите части [моето тяло], който воюва срещу закона на моя ум и **ме пленява на закона на греха, който е в моите части [моето тяло].**“ (Римляни 7:23)*

Като ни дава истинско разбиране за Божия характер, Исус ще ни спаси от „закона на греха и смъртта“.

*„Защото законът на Духа на живота в Христос Исус **ме освободи от закона на греха и смъртта.**“*
(Римляни 8:2)

Но как грехът убил Исус щом Той никога не е извършвал грях? Отговорът се намира в едно много добре известно месианско пророчество, което, за съжаление, също е много погрешно разбрано.

Поразен от Бога

Исаия, глава 53-та е месианско пророчество, написано 700 години преди Исус да дойде като бебе във Витлеем. Нека да разгледаме няколко стиха, които са предизвиквали много объркване:

*„Наистина Той понесе нашите скърби и с теготите ни се натовари; но **ние Го сметохме за поразен, ударен от Бога и наскърбен.**“* (Исаия 53:4)

Един бърз повърхностен прочит на този стих от версията на крал Джеймс ни навежда на мисълта, че Исус е бил поразен (убит) от Бог. Забележете как добре известният пастор Джон Макартър го обяснява:

„Реалността на изкупителната и заместническа смърт на Христос в наша полза е сърцето на Евангелието според Бог – централната тема на Исая 53-та глава. **Трябва да помним обаче, че грехът не е убил Исус; Бог е направил това.** Смъртта на страдащия служител не била нищо по-малко от наказание, наложено от Бог за греховете, които други били извършили. Точно това имаме предвид, когато говорим за наказателно заместващо изкупление... **Той [Бог] напълно задоволи справедливостта и премахна греха ни завинаги чрез смъртта на неговия Син.** Няма начин да се заобиколи фактът, че доктрината за наказателна замяна е недвусмислено потвърдена в ясното послание на Исая 53-та глава.“ (Джон Макартър, *Евангелието според Бога, crossway.org*)

Първо, нека да разгледаме изявлението на Макартър, че „грехът не уби Исус; а Бог е направил това“ в светлината на това, което научихме в предишната глава, тогава ще видим дали е вярно, „че доктрината за наказателна замяна е недвусмислено потвърдена в ясното послание на Исая 53-та глава“.

Докато анализираме Исая 53-та глава малко по-отблизо, нека отново да разгледаме стих 4-ти, този път в Новата Американска стандартна Библия:

*„Въпреки това, нашите болести бяха тези, които Той Сам понесе, и нашите болки, които Той понесе; **но ние самите предположихме, че Той е бил наскърбен, поразен от Бог и унижен.**“ (Исая 53:4)*

Исая не пророкува, че Бог ще поразии Сина Си, вместо да убие грешника. Казва, че ние ще мислим, възприемаме или предполагаем, че Той е бил поразен (убит) от Бога, точно както Адам и Ева са предположили, че Бог идва да изпълни смъртния указ върху тях. Чрез

Адам ние всички сме наследили това изкривено мислене поради грешната ни природа. Откакто грехът е заченат в човека, ние мислим за Бог като за наказващо божество. Израилтяните в древността приемали, че Бог е „воин“ (Изход 15:3) по подобен начин, както те били хора на войната. Но Божиите пътища не са като нашите (Исая 55:8).

Те също били разбрали погрешно причината, поради която Бог въвел системата за жертвоприношения и започнали да вярват, че Бог трябва да бъде умилостивен чрез кръвни жертвоприношения като езическите богове на околните народи. Но реалността се осъзнава в стих 5 от Исая 53-та глава, където се казва:

*„Но Той беше наранен **за** нашите престъпления, Той беше бит **за** нашите беззакония; наказанието за нашия мир беше върху Него; и с Неговите рани сме изцелени.“ (Исая 53:5)*

Думата „за“ кара мнозина да вярват, че Исус умира „за“ да плати смъртното наказание, което Бог уж изисква. Но еврейската дума, преведена като „за“, е יד (мин), което означава „от“ или „чрез“. Следователно, Той бил наранен „от“ или „чрез“ нашите прегрешения. „Той беше наранен **ОТ** нашите прегрешения“; „Той беше наранен **ОТ** нашите беззакония“, а не от Бог.

„Всички ние като овце се скитахме, всеки в своя път се оотклонихме и Йехова направи да се срещне с Него, наказанието за всички нас.“ (Исая 53:6, буквален превод на Йънг)

В нашата слепота ние естествено четем тези текстове като Божия гняв срещу нас, но вместо да ни накаже, Той налага това наказание върху Своя Син. Или, както казва Макартър, „смъртта [на Исус] не беше нищо по-малко от наказание, наложено от Бог за греховете, които други бяха извършили.“ Ако това беше вярно, тогава трябваше да

възхвалим еврейските лидери и римските войници за простото изпълнение на Божиите заповеди. Но какво ще стане, ако прочетем това по друг начин? Можете ли да видите, че наказанието, наложено на Христос, било „нашето наказание“ в смисъл, че НИЕ сме тези, които Го наказваме? Друг начин за превод би бил: „Господ **остави** цялото ни наказание да дойде върху Него“.

Като се позовава на Исая 53:5, Петър казва, че Исус „Сам понесе нашите грехове в тялото Си на дървото, така че, като умряхме за греховете, да живеем за правдата – с чиито рани бяхме изцелени“ (1 Петрово 2:24). Как Исус понесъл греховете ни? Ето как го обяснява gotquestions.com:

„Доктрината за заместващото изкупление учи, че Христос е страдал като заместник, като е замествал грешника, и че Неговите страдания са били изкупителни (тоест страданията Му са поправящи) ... Докато Исус висял на кръста, окачен между земята и небето, греховете на света били възложени върху Него (1 Петрово 2:24). Съвършеният Човешки Син понесъл нашата вина... **И така, Исус заел нашето място съдебно, като понесъл наказанието за греха и умрял вместо нас...** Божият закон казва: „Ти си виновен за грях срещу святия Бог. Справедливостта изисква живота ти. Исус отговаря: „Вместо това вземи моя живот.“

Според тази статия щом Исус носи нашите грехове, това означава, че Бог е поставил целия ни грях и вина върху Своя невинен Син и тъй като Неговата „справедливост изисква нашия живот“, Бог е отнел живота на Исус вместо нашия.

Видяхме обаче, че това не е начинът, по който Бог изпълнява Своята справедливост. Исус да носи нашите грехове означава:

1. През целия Си живот на земята Исус носи нашата грешна природа – защото Бог изпратил „Собствения Си Син в подобие на грешна плът“ (Римляни 8:3). Но запомнете тази мисъл, ще се върнем към нея по-късно.

2. Исус понесъл нашите грехове, като ни е позволил да Го накажем, позволявайки ни да видим омразата в сърцата си към Него и Неговия Отец, когото Той представлява.

Нека се съсредоточим върху точка номер 2 за момента. Павел ни казва, че „плътският [егоистичен] ум е вражда [враждебен] спрямо Бога“ (Римляни 8:7), а Петър ни казва, че Христос носи тази греховна вражда (враждебност); защото когато ние „отправяхме обиди към Него, Той не отвърщаше; когато страдаше, не отправяше заплахи“ (1 Петрово 2:23). Вместо това Той извикал: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят“ (Лука 23:34).

“Сатана убедил човешката раса, че Бог иска да ни убие и че е съгласен Синът Му да бъде жертван на наше място. Този сатанински гений щял да маскира нашето предателство за това, че всъщност искаме да убием Божия Син.”

~ Ейдриън Ибънс ~

Така че, вместо Христос да бъде смазан от Божия гняв срещу нас, Христос е бил смазан от нашия гняв срещу Него – не само от гнева на евреите или римляните, но от цялото човечество!

Спомнете си, Адам и Ева избягали и се скрили, когато чули „гласа на ГОСПОДА Бога, който се разхождал в градината през дневната прохлада“ (Битие 3:8). Интересно как се казва, че „гласът“ на Бог се разхождал. Древен арамейски превод казва, че това е „Божие Слово“. Йоан ни казва:

„В началото беше **Словото**, и **Словото беше у Бога**, и Словото беше Бог. То беше в началото с Бога. Всичко стана чрез Него и без Него нищо не стана от това, което е станало... И **Словото стана плът и обитаваше между нас**, и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина.“ (Йоан 1:1-3, 14).

В книгата Откровение Йоан вижда второто идване на Христос, като казва: „Името Му е Словото Божие“ (Откровение 19:13). Йоан индиректно ни казва, че „Божият глас“ или „Божие Слово“, което ходело в Едемската градина, било Божият Син; защото Той е единственият Посредник между Бог и грешното човечество (1 Тимотей 2:5).

Като извинение защо е ял от забранения плод, Адам казал

---

*Христос бидейки
посредник между Бог и
грешния човек, не
означава, че Христос и
хората се опитват да
накарат Бог да ни приеме,
а че Христос и Неговият
Отец умоляват ние да ги
приемем!*

на Христос: „Жената, която Ти ми даде да бъде с мен, тя ми даде от дървото и аз ядох“ (Битие 3:12). Той не само прехвърля вината върху жена си, но също така прехвърля вината върху Божия Син. Като осъжда Божия Син, Адам разсъждава, че вината може да бъде прехвърлена и че друг може да плати дълга, който според него Бог изисква. Следователно Адам, в своето грешно състояние на ума, бил този, който въвел концепцията за наказателно заместване, така че Христос станал „Агнето, заклано от създанието на света“ (Откровение 13:8).

Вечното евангелие е, че „Бог е любов“ (1 Йоан 4:8) и Той НИКОГА не е осъдил никого. Той винаги е търпелив и мил и не пази записи за грешки (1 Коринтяни 13:4, 5, Нова международна версия). „Неговата милост е вечна“ (Псалм 118:2). Всичко, което човечеството трябвало да направи в началото, било просто да се довери на Него и да приеме Неговата БЕЗПЛАТНА прошка.

Болестта на греха обаче е изкривила нашето разбиране за Бог. Чрез греха човечеството не се доверява на Бог, а вярва, че Той не желае да ни прости, освен ако не бъде дадена някаква форма на жертва или заплащане. Ние, като Каин, твърде често повтаряме лъжата, че „престъплението ми е твърде голямо, за да ми бъде простено“ (Битие 4:13, Септуагинта на Брентън/поле от версията на крал Джеймс). Сатана ни е измамил да мислим, че Бог е срещу нас, но Христос е дошъл да ни освободи от нашия грешен (сатанински) ум, който е враждебен към Бог. Но за да направи това, първо било необходимо Христос да увеличи нашия грях.

Христос умрял, „за да сложи край на греховете“

В 9-та глава на Данаил четем за времево пророчество относно първото идване на княза Месия (Исус):

*„Седмдесет седмици са определени за твоя народ и за твоя свят град, за да се довърши престъплението, да се сложи **край на греховете**, да се направи помирение за беззаконието, да се въведе вечна правда, да се запечата видение и пророчество и да се помаже Пресвящото. Знай, прочее, и разбери, че от излизането на заповедта за възстановяване и изграждане на Ерусалим до княза Месия ще има седем седмици и шестдесет и две седмици...”*
(Данаил 9:24)

Някои коментатори смятат, че Гавраил казва на Данаил, че неговият народ (евреите) трябва да се формира по-добре, преди Месията да дойде тук, и по този начин те имат определено време, за да приключат престъплението и да сложат край на греха си. Този вид учение само насърчава страх, което не е начинът, по който Бог действа. Натискът на един краен срок, съчетан със заплахата от наказание или смърт, е не само прилагане на сила, а всъщност психическо насилие. Мнозина говорят за „времето на скръбта“ като такова, което Бог ни дава, за да се държим правилно, и ако не сме както трябва до крайния срок, тогава всички „по-добре да внимаваме“, защото Исус идва в града!¹

Но, когато това се разбере правилно, става ясно, че ние сме тези, които приключваме благодатното си време. Бог е вечно милостив

---

¹ Както Дядо Коледа, който идва в града при крайния срок и онези, които не са били добри, трябва да внимават.

(Псалм 100:5; 107:1; 118:2; 136:1; Ездра 3:11; Еремия 33:11) и затова именно човечеството слага край на Божията милост, като не я приема. След като станете толкова закоравени в сърцето си, че да не приемете Божията безплатна прошка, няма нищо повече, което Бог може да направи, и по този начин вие затваряте вратата на възможността. Павел нарича това състояние на човека „развратен ум“ и „съвестта им е прегоряла“ (Римляни 1:28; 1 Тимотей 4:2).

Други казват, че когато Месията дойде, Той ще завърши престъплението и ще сложи край на греховете, когато умре на кръста, като по този начин задоволи Божия гняв и справедливост. Те виждат кръста като едnodневно събитие, случило се през 1ви век сл. Хр., погрешно приемайки, че това разделя двата завета.² Тогава, след като Исус умрял, Бог вече бил в състояние да ни прости. Но, както видяхме,

---

² Мнозина приемат, че двата завета обхващат две дълги епохи от време (преди кръста/след кръста). Но Павел ни казва, че това са два начина на мислене в индивида, давайки Авраам като пример за някой, който изпитва и двата начина на мислене на завета (Галатяни 4:22-24). За повече информация прочетете безплатно книгата „Премахване на покривалото“ на fatheroflove-bulgaria.com

---

„Съдене е когато си приписвате стойност за сметка на друг. Любовта е противоположното на това. Любовта е да се приписва стойност на другите за сметка на вас самите. Кръстът е съвършен пример за това.“

~ Грег Бойд ~

Исус е „Агнето, заклано от създанието на света“ (Откровение 13:8), защото „Неговата милост е вечна“.

*„Тогава им каза на всички: Ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си **всеки ден** и Ме следва.“ (Лука 9:23)*

Ясно е, че кръстът не е за удовлетворяване на справедливостта, която Бог уж изисква, а за ежедневното ходене на отричане от себе си, за да служим на другите, да им помагаме и да ги лекуваме. Ако кръстът на Христос е предназначен да плати на Бог, защо Исус ни моли да носим кръста си? Ако дължиш на баща си 100 долара и аз ги платя вместо теб, няма ли да е странно аз и баща ти да искаме да му платиш 100 долара?

Истината е, че смъртта на Христос не означава извършване на юридическо заплащане към Бог. Писанието ни казва, че Христос носи кръста Си от „всички дни на древността“:

*„**Във цялата им скръб Той страдаше** и Ангелът на Неговото присъствие ги спаси; В Своята любов и в Своята милост Той ги изкупи; И Той ги вдигна и ги носеше през **всичките дни на древността.**“ (Исаия 63:9)*

Това, което се е случило с Христос на кръста през 1ви век след Христа, било уголемяване на това, през което Той ежедневно преминавал от момента, в който грехът бил заченат в сърцето на Сатана и човечеството.

Това бил нагледният урок от системата на жертвоприношенията. Тя не била дадена, за да ни покаже, че Бог трябва да бъде умилостивен с кръв, а за да ни разкрие колко сме покварени в нашето мислене. Да ни даде мощна илюстрация на нашата естествена омраза към Божия Син и че ние „разпъваме [убиваме] Божия Син наново [ежедневно] и

Го подлагаме на открит срам“ всеки път, когато отхвърляме молбите на Неговия Свят Дух (Евреи 6:6). Също така ни разкрива, че грехът не само убива виновните, но и невинните.

За това, че Христос слага „край“ на греховете, когато физически умрял на кръста, се говори в смисъл на човешкия бунт (престъпление) и грехът, достигащ до завършеност или пълнота. Павел ни напомня, че всички ние сме наследили естествена омраза към Бог и Неговия Син чрез греха, когато пише:

„Плътският ум е вражда [враждебен] към Бога: защото не се подчинява на Божия закон, нито може. Така че тези, които са плътски, не могат да угодят на Бога.“ (Римляни 8:7, 8)

Бог ни казва, че законът Му е отражение на Неговата праведност – „Слушайте Ме, вие, които познавате правдата, вие, хора, в чието сърце е Моят закон: Не бойте се от укора на човеците, нито се страхувайте от техните обиди“ (Исая 51:7). Йоан ни казва, че „грехът е престъпване на закона“ (1 Йоаново 3:4); следователно извършването на грях е откровението на нашата омраза към праведността на Бог и Неговия Син.

Тъй като „крайната цел“ на греха е да убие, бунтът и грехът на човечеството (омраза към Бог) били „завършени“ и „приключени“ (достигнали своята пълнота/били напълно разкрити), когато ние физически сме осъдили и убили Сина на Бог. Това осъждане на Божия Син в крайна сметка ще направи така, че да бъдем изключени от източника на живота – и Бог ни е показал как изглежда това в Гетсиманската градина, когато Неговият Син изпитал тежката душевна мъка, която грешниците ще изпитат, когато са откъснати от Бога. Единствената разлика е, че Исус обичал Своя Баща, докато изгубените не Го обичат и тъй като Той имал много по-близка връзка с Него, ефектът от раздялата бил по-болезнен от това, което те ще

преживеят. Така, в периода от Гетсимания до кръста, Исус разкрива истинския характер на греха (както и истинската пълна последица от него).

Пророчеството предсказва, че бунтът и грехът на човека ще бъдат доведени докрай, „за да се направи помирение [или изкупление] за беззаконието“, и това ще „внесе вечна правда“. Как действа това?

„Сега законът [Божията правда] влезе [частно в сърцето], за да се умножи грехът. И където грехът се умножи, благодатта се умножи повече.“ (Римляни 5:20; Библията на Дуге-Реймс)

Бог позволява нашите грехове да изобилстват (достигат докрай), така че да бъдем осъдени за този грях. Той не прави това, за да ни осъди, а за да ни разкрие правилната диагноза на нашата болест, така че ние на свой ред да потърсим Неговата благодат, за да започнем процеса на изцеление (Йов 13:23; 34:32; Псалм 139:23, 24).

*„Какво да кажем тогава? Грях ли е законът? Със сигурност не! Напротив, не бих познал греха освен чрез закона. Защото не бих познал алчността, ако законът не беше казал: Не пожелавай. Но грехът, като се възползва от възможността чрез заповедта, **породи в мен всякакъв вид зло желание**. Защото извън закона грехът беше мъртъв. Някога бях жив без закона, но когато дойде заповедта, грехът се съживи и аз умрях [законът увеличи греха]. И заповедта, която трябваше да носи живот, открих, че носи смърт. Защото **грехът**, използвайки за повод заповедта, **ме измами и чрез нея ме уби**. Затова законът е свят и заповедта е свята, справедлива и добра. Тогава това, което е добро [законът] стана ли смърт за мен? Със сигурност не! Но грехът, за да изглежда като грях, произведе смърт в мен*

чрез това, което е добро [законът], така че грехът чрез заповедта да стане изключително грешен.” (Римляни 7:7-13)

Не забравяйте, че Христос дошъл в света, за да разкрие истинския характер на Бог, нашия Отец (Йоан 1:18; 17:4, 6; Лука 10:22; 2 Коринтяни 4:6). Този характер е противоположен на нашия и това, което сме очаквали да бъде Бог (Исая 55:8, 9; Йоан 1:10, 11), и това е направило така, че грехът ни да изобилства, като сме отмъстили на Христос и сме Го убили, като по този начин сме изявили бунта и греховността на човечеството в тяхната пълнота.

Било необходимо делата на дявола да станат явни, за да бъдат унищожени. Особено било необходимо да се разкрият вътре в нас. Ние сме във вражда с Бог и мразим, когато Той се опитва да ни покаже нашата греховност, но ние не сме наясно с това състояние. Обаче в начина, по който човешката раса се е отнесла към Исус, вдъхновена да Го мрази от Сатана, виждаме, че нашата греховност е разкрита. Сега, когато знаем, че тя е там, можем да я изповядаме, да се покаем за нея и да оставим Бог да ни прости и да ни изцели. Ето това се придобива чрез страданието на Христос – истинско разкриване на самите нас и разкриване на последствията от греха. Ние сме мразели Неговата чистота и святост на характера (Неговата праведност), защото това е било постоянен упрек към егоизма и покварата ни; понеже както се казва, "истината звучи като омраза за тези, които мразят истината."

Както ще видим, в това погрешно състояние на ума, човек тълкува всички страдания като божествени наказания, идващи от Бог, за който се предполага, че ще навреди на грешниците и ще ги унищожи. „На чистите Ти [Бог] се показваш чист, а на морално покварените изглеждаш извратен” (Псалм 18:26, Международна

стандартна версия). Ето защо кръстът се тълкува като Бог, който се издига, за да порази собствения Си Син.

Ще поразя пастира

Чудесна илюстрация на това е начинът, по който повечето хора разбират пророчеството на Захария относно Божия Пастир:

*„Събуди се, меч, против Моя пастир и против Човека, който е Мой другар, казва ГОСПОД на Силите: **порази Пастира** и овцете ще се разпръснат; и Аз ще обърна ръката Си върху малките.” (Захария 13:7; версия на крал Джеймс)*

Най-често срещаното разбиране на този пасаж е, че самият Бог ще порази (удари/убие) Своя Пастир (Исус). Изглежда това сякаш подкрепя възгледа за наказателната замяна. В края на краищата Исус, който казва, че е „добрият пастир” (Йоан 10:11), определено прилага това пророчество към Себе Си:

*„Тogaва Исус им каза [на учениците]: Всички вие ще се съблазните заради Мене тази нощ; защото е писано: **Ще поразя Пастира** и овцете [учениците] от стадото ще се разпръснат.” (Матей 26:31; версия на крал Джеймс)*

Исус добавя допълнително разбиране към текста, като вмъква думата „аз” – „ще поразя пастира”. Отново, това кара мнозина да стигнат до заключението, че Бог е Този, който е убил Христос като изкупителна жертва, за да ни освободи.

Но Бог ли е този, който ударил самия пастир или не разбираме какво казва Бог? Когато Бог казва „Ще поразя пастира”, това трябва да се разбира като един от тези идиоматични изрази, които обсъдихме по-

рано. „Аз ще поразя“ просто означава, че Бог ще позволи Пастирът да бъде поразен от Неговите врагове.

Ако това е вярно, как да го хармонизираме с пророчеството на Захария, че Божият „меч“ ще бъде този, който ще поразии Пастира? Много пъти в Писанието Бог е казал, че ще унищожи определени народи с меч, но как е постигал това?

„И ще доведе меч срещу вас, който ще изпълни отмъщението на завета; когато се съберете в градовете си, ще изпратя мор между вас; и ще бъдете предадени в ръцете на врага.“ (Левит 26:25)

Отново виждаме, че Бог не е причината за унищожението, но Той позволява на войници от други народи да влязат и да извършат унищожението. Говори се сякаш Бог го прави, защото Той е Този, който в крайна сметка позволява това да се случи, като неохотно отстранява защитната Си ръка. Той никога не отстранява защитата Си от злоба, независимо колко зли са станали хората. Исус ни учи, че Бог винаги е „благ към неблагодарните и към злите“ (Лука 6:35). Въпреки това, Бог никога няма да се намеси в нашия свободен избор да Го отхвърлим, така че с пълни със сълзи очи Той предава човечеството на егоистичните му желания и то жъне присъщите последствия от действията, които е посяло (Галатяни 6:8).

Чуите молитвата на Давид, когато той казва: „... избави душата ми от **нечестивия, който е Твоят меч**“ (Псалм 17:13; версия на крал Джеймс). Давид определя Божия меч при това обстоятелство като негови зли врагове, на които Бог позволява да потискат Давид (стих 9). По същия начин Бог би позволил на нечестиви хора да потискат Пастира като с меч.

По време на процеса срещу Исус Матей ни казва, че „главните свещеници, старейшините и целият съвет“ са използвали показанията

на „лъжливи свидетели“ срещу Него, за да осигурят Неговата смъртна присъда (Матей 26:59, 60). В Притчи 25:18 четем:

*„Човек, който лъжесвидетелства **против** ближния си, е като тояга, **меч** и остра стрела.“*

Тук отново виждаме връзката между „меча“ и враговете на Христос, които не само Го удрят физически на кръста, но и като лъжесвидетелстват срещу Него.

Исус казва: „Този, който Ме изпрати, е с Мен. Той не Ме оставя сам, защото винаги върша това, което Му е угодно“ (Йоан 8:29). Ако Бог никога не оставя Исус сам, защо Той извикал: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме изоставил?“

Защо ме изостави?

На кръста чуваме вика на Исус: „Ели, Ели, лама сабахтани? Тоест, **Боже мой, Боже мой, защо си ме изоставил?**“ (Матей 27:46). Дали Бог наистина изоставил Исус или Исус преживял това, което изпитва невярващият грешник, когато дойдат изпитания и прежеждия? Когато Исус казва тези думи, Той цитира 22ра глава от книгата Псалми:

„Боже мой, Боже мой, защо си ме изоставил? Защо си толкова далеч от помощта ми и от думите на стенанието ми? Боже мой, викам през деня, но Ти не чуваш; и през нощта и не мълча. (Псалм 22:1, 2)

Това е душевната мъка, която смазва невярващия грешник, който е изгубил истинската си идентичност на Божие дете и следователно не се доверява на Божието вечно безплатно опрощение и благодат. Грехът е скрил (замъглил) милостивото лице на Бог, карайки го да

вярва, че Бог е отвърнал лицето Си и го е изоставил (Исая 59:2), когато Той е точно там до него, както може да се види от прочитането на стих 24 от същата глава в Псалм 22-ри:

„Защото Той [Бог] не е презрял, нито се е отвратил от скръбта на страдащия; нито е скрил лицето Си от него; Но когато той [накърненият] извика към Него [Бог], Той го чу.“
(Псалм 22:24)

Не Бог обърнал лицето Си и отхвърлил Исус, а ние сме направили това!

*„Той е презрян и **отхвърлен от хората**, Човек на скръбите и свикнал с печалта. И ние **скрихме, така да се каже, лицата си от Него**; Той беше презрян и ние не Го уважавахме.“* (Исая 53:3)

Божие мълчание на кръста ни кара да възприемаме, че Бог е Този, който изоставя Христос и Го смазва като строг съдия. Но „скръбите“ и „мъките“, които Христос изпитал, идват директно от отхвърлянето, с което се сблъсква от хората; защото „при Своите Си дойде, и Своите Му не Го приеха“ (Йоан 1:11). Той изживява това и днес!

В колективното отхвърляне на Христос, в този момент на осъзнаване, че няма никой на планетата, който да Го иска, Той изпитва в сърцето Си реалността, че:

„Няма кой да разбира; няма никой, който да търси Бога.“
Римляни 3:11 (Нова международна версия)

Лидерите на Израел по-късно изразяват универсалното чувство, разкривайки всепроникващата вражда на човека срещу Бог:

„Той се доверява на Бог. Нека Бог го избави сега, ако го иска, защото каза: „Аз съм Божият син“. Матей 27:43 (Нова международна версия)

Тези думи всъщност са проекцията на мислите на човешката раса върху Бог. Колективната суверенна воля на синовете и дъщерите на Адам говори в един глас.

'... 'Махни го! Махни го! Разпни го!'“ „Да разпъна ли вашия цар?“ – попита Пилат. Главните свещеници отговориха: „Нямаме друг цар освен Кесаря.“ Йоан 19:15

Небесният Баща не протестира. Той ни позволява да проектираме това върху Него. Как? Чрез Неговото мълчание. Единственият пулс, който Исус можел да почувства, е колективният човешки пулс на отхвърляне. Гласът на човечеството, подпомогнат от Сатана и неговите ангели, заглушил гласа на Бог. Бог ни е позволил да седнем на Неговия престол, за да съдим и осъдим Неговия Син. Защо ни е позволил да направим това? За да може престъплението ни да избилства.

„Тези неща ти направи, а аз мълчах; ти мислеше, че съм напълно като теб; но аз ще те смъмря и ще ги подреда пред очите ти. (Псалм 50:21).“ (Ейдриън Ибънс, Умилостивение, стр. 248)

Както споменахме по-рано, Исус понесъл нашите грехове, като запазил мълчание. Той не отмъстил (1 Петрово 2:23). Не говорил, но ни оставил да си вървим по свой начин.

„Той [Исус] беше потискан и наранен, но не отвори устата Си; Той беше воден като агне на клане и както овца пред стригачите си мълчи, така и Той не отвори устата Си.“ (Исаия 53:7)

Ето как Бог предал Своя Син:

*„Този [Бог], който не пожали собствения Си Син, но **Го предаде** за всички нас, как няма да ни даде заедно с Него и всичко?“ (Римляни 8:32)*

Отново, на кого Бог предал Своя възлюбен Син? Исус ни казва:

*„Ето, ние отиваме в Ерусалим и Човешкият Син [Исус] **ще бъде предаден на първосвещениците и книжниците. Те ще Го осъдят на смърт и ще Го предадат на езичниците, които ще Му се подиграват и ще Го плюят, ще Го бият и ще Го убият. И след три дни ще възкръсне.**“ (Марко 10:33, 34; Берийска стандартна Библия)*

Когато главните свещеници и римските войници дошли да отведат Исус, Той казал: „Когато бях с вас всеки ден в храма, вие не се опитахте да ме хванете. **Но това е вашият час и властта на тъмнината**“ (Лука 22:53). Бог предал Христос на нас (човечеството) в онази молитвена и мъчителна нощ в Гетсимания и в рамките на 24 часа ние Го убихме!

В Евреи 2:9 четем, че „Исус... по Божията благодат трябва да вкуси смърт за всеки човек.“ Най-разпространеното разбиране за това е, че Исус е умрял за нас – или вместо нас – като заплащане, което цели да задоволи Божията справедливост. Ето как Джули Камарин от jcblog.net тълкува това:

„Предписаното наказание за греха е смърт (Римляни 6:23), така че Исус вкусил смъртта за всички, за да можем да я избегнем. Когато Той умрял за греховете на целия свят (I Йоан 2:2), Той ги поел върху тялото Си и по същество станал грях (I Коринтяни 5:21). Той се справил с проблема с греха веднъж завинаги. Това е радикално твърдение за някои, но грехът не е

проблем за Бог. Всеки грях, минал, настоящ и бъдещ, е бил платен от Исус и простен от Бог. **Наказанието за греха било възложено на Исус. Той вкусил смъртта вместо нас.**”

Вкусването на смъртта „за“ нас означава „за благо на всеки човек“. Христос умрял, за да ни помогне да разберем истинските пагубни последици от греха. Не забравяйте, че Исус умрял, за да сложи „край“ на греховете – да разкрие греха в неговата пълнота – не за да се отплати на Бог. В коментара си по-горе г-жа Камарин се позовава на „1 Коринтяни 5:21“ (всъщност 2 Коринтяни), където се казва:

*„Защото **Той [Отец] направи Него [Исус], Който не знаеше грях, да стане грях за нас, за да можем ние да станем Божия праведност в Него.**“ (2 Коринтяни 5:21)*

Какво означава, че Христос е направен да бъде грях за нас? Според г-жа Камарин и основното християнство това означава „Наказанието за греха да бъде възложено върху Исус“, следователно „Той вкусил смъртта вместо нас“. Но правилно ли е някога невинен човек да бъде наказан за нечие чуждо престъпление? Това истинска справедливост ли е? Какво казва Бог?

*„Горко на онези, които са силни да пият вино и са шампиони в смесването на силни напитки; които **оправдават виновните за подкуп, но отказват правосъдие за невинните!**“ (Исаия 5:22, 23; версия на крал Джеймс)*

Ако убиех едно от децата ви и вие поискате смъртно наказание, бихте ли приели някой невинен да плати моето наказание, като умре вместо мен, за да бъда пуснат на свобода? Няма ли значение за вас кой ще умре? Това ще задоволи ли чувството ви за справедливост? Бог предупреждава:

„Душата, която съгреси, тя ще умре. Синът няма да страда за беззаконието на бащата, нито бащата ще страда за беззаконието на сина. Правдата на праведния ще бъде върху него, а нечестият на нечестивия ще бъде върху него.“ (Езекиил 18:20)

Когато Исус е направен да стане грях, това е равносилно на казаното от Павел в Римляни:

*„Защото това, което законът не може да направи, тъй като беше слаб чрез плътта, Бог направи като изпрати собствения Си Син в **подобие на грешна плът** и осъди греха в плътта.“ (Римляни 8:3; версия на крал Джеймс)*

Законът не може да ни излекува, той може само да диагностицира проблема – „И тъй, чрез делата на закона никоя плът няма да се оправдае пред Него, защото чрез закона е познаването на греха“ (Римляни 3:20). Христос, идващ в подобие на грешна плът, е лечебното лекарство – „Но сега Божията правда, отделно от закона, се разкри на всички, засвидетелствана от закона и пророците, а именно Божията правда чрез вяра в Исус Христос и на всички, които вярват...“ (Римляни 3:21, 22). Това също е еквивалентно на казаното от Павел в Галатяни 4:4-5:

*„Но когато настъпи пълнотата на времето, Бог изпрати Сина Си, роден от жена, **роден под закона**, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да можем да получим осиновяването като синове.“*

Когато Исус се родил от Мария, Той приел нейната грешна плът с всички склонности към грях. Въпреки че имал човешка майка, Той нямал такъв баща. Той бил роден от Божия Дух (Лука 1:35; Матей 1:20) и по този начин Исус бил участник както в грешната, така и в божествената природа. Това ни връща към точка 1 на страница 32

---

*Точно както погрешно сме “Го
счели за поразен от Бога,
ударен и наскърбен”,
изгубените в края погрешно
ще вярват, че са “ударени,
поразени от Бога и
наскърбени, докато всъщност
това е само заболяването на
греха, което следва
смъртоносната си посока.
(Яков 1:14,15)*

когато силата на тъмнината засенчи лицето на Бог. В тази тъмнина Христос не можел да усети постоянното присъствие на Неговия Отец, точно както нечестивите в края няма да могат да усетят присъствието на Отец поради неверието си в Неговата вечна милост. Те, както Христос, ще почувстват, че са изоставени.

относно това как Исус „понесе нашите грехове в собственото Си тяло“.

Въпреки че Исус е роден в подобие на грешна плът, Той не е участвал в грешни дела; тъй като Той „беше във всичко изкушен като нас, но без грях“ (Евреи 4:15). Той разчитал на благодатта на обитаващия Дух на Своя Отец, който Му давал сила да преодолее склонностите на грешната Си плът (Лука 2:40; Йоан 5:30).³

На кръста Христос почувствал мъката, която ще изпита грешникът,

---

³ Тук е важно да се подчертае, че въпреки че Исус е роден като човек със склонност към грях, Той не е имал склонност от грях. Ние, от друга страна, не само имаме наследени склонности към греха, но и култивирани склонности от греха. Което означава, че имаме не само греховните наклонности от нашите предци, но и наклонностите, които сме изградили в себе си от цял живот, прекаран в грях.

Склонността и изкушението да не се доверим на Бог надвиснала тежко над нашия Спасител. Бог допуска и позволява на Сина Си да приеме, че е строг съдия, лишен от скъпите качества на баща. Това може да е още една причина, поради която пророчеството на Захария говори за „меч“, поразяващ Божия Пастир. Мечът е инструмент, предназначен да разрязва или разделя. Нашият Месия изпитвал чувството на раздяла със Своя Отец и страхът и егоизмът се стремели към душата Му. Но Исус преодолял съмненията, като повярвал, че Неговият Отец в крайна сметка няма да Го изостави, но ще Го възкреси от мъртвите. Исус разпръснал тъмнината, когато се помолил: „Отче, в Твоите ръце предавам духа Си“ (Лука 23:46).

Вярата в Исус преодолява всичките ни фалшиви представи за характера на Бог. Той бил изкушен да вярва, че Бог Го е изоставил, което грехът кара всеки човек да вярва, когато Бог мълчи, докато преминаваме през трудни времена, но Неговата съвършена вяра в Неговия Отец не се предала на тази лъжа. Така Христос „осъди греха в плътта“. В каква плът? В грешна плът!

Както виждаме, изразът „Исус умря за нашите грехове“ е погрешно разбран от по-голямата част от християнството. Това не означава „заплащане за“ с цел законно премахване на нашите грехове. Очистването на небесните книги не означава, че Исус просто изтрива думата „грешник“ до вашето име. Как бихте се почувствали, ако имате неизлечимо заболяване, което е записано в здравните ви досиета, и отидете при друг лекар и при преглед на здравното ви досие той просто изтрие състоянието от досиетата? Бихте ли се излекували от това състояние? Не. Единственият начин да изтриете състоянието от запис е, ако получите лекарство, което ви излекува от болестта.

*„Защото, ако кръвта от бикове и кози и пепелта от юница, поръсвайки нечистите, освещава за очистване на плътта, колко **повече кръвта на Христос, Който чрез вечния Дух***

принесе Себе Си неопетнен на Бога, ще очисти вашата съвест от мъртвите дела, за да служите на живия Бог?"
(Евреи 9:13, 14)

Традиционното езическо разбиране промъкнало се в християнството смята, че Христос е предложил кръвта Си на Бог, за да плати за нашите грехове. Позовавайки се на Евреи 9:14, Жан Калвин пише: „...само Христос бил законната жертва и способен да умилостиви Бог...“ (Коментарът на Калвин върху Библията). И Джон Гил добавя: „...тази жертва била принесена „на Бог“, срещу когото неговият народ бил съгрешил и чиято справедливост трябвало да бъде удовлетворена ...“ (Изложението на цялата Библия от Гил, Евреи 9:14).

Но това съвсем не е всичко. Точно както фармацевтичен представител дава лекарство на лекар, за да го даде на пациента, Исус „предложил [предал] Себе Си неопетнен на Бог“ – нашият велик Лекар – който след това щял да ни даде Исус!

Безупречният живот на Исус бил доказателство, че лекарството работи. Той доказва, че грехът НЕ е необходим! Извинението „Ами аз съм човек“, когато съгрешаваме, не е извинение поради факта, че Исус също е бил човек. Всеки ден, при всяко свое вдишване и издишване, Той се отричал от Себе Си (греховната Си природа) и се подчинявал на божествената природа, обитаваща в Него.

"Но почакай!" би възразил някой: „В нас не живее божествена природа. Тогава как е възможно това за нас?“ Кръвта на Исус била предложена на Бог, което представлява Неговия безгрешен живот (Левит 17:11, 14; Второзаконие 12:23). Исус ни съветва образно да „пием“ кръвта Му (Йоан 6:54), защото, както казва Павел, „ще бъдем спасени чрез Неговия живот“, действащ в и чрез нас (Римляни 5:10; Филипяни 1:6). Лекарството, което пием, води до научаване,

оценяване и показване в собствения ни живот на Неговия съвършен характер, когато станем „участници в божествената природа“:

„Неговата божествена сила ни е дала всички неща, които се отнасят до живота и благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез слава и добродетел, чрез които са ни дадени изключително големи и скъпоценни обещания, така че чрез тях да **можете да участвате в божествената природа**, като избягате от покварата, която е в света чрез похотта.“ (2 Петрово 1:3, 4)

Избягването на нашите зли желаниа зависи от това дали участваме в същата божествена природа, в която участва и Христос. Не че ставаме Бог или божествени, но приемаме характерните качества на божествеността. Как да участваме в нея? Нашият Отец получава „кръвта“ (безгрешен живот), предложена от Исус, и ни я дава като „кръвопреливане“ (живот).

Как Бог прилага това лекарство? „Бог изпрати Духа на Своя Син в сърцата ви“ (Галатяни 4:6). Ние го получаваме чрез канала на Духа (живот/присъствие) на „Христос във вас“, който е единствената надежда за прослава на Бог (Колосяни 1:27).

Исус казва на учениците Си: „Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, **делата, които Аз върша, и той ще върши**; и по-големи дела от тези ще извършва, защото отивам при Отца Си“ (Йоан 14:12). Той продължил да казва, че след като отиде при Отец, Отец „ще ви даде друг Помощник, за да пребъдва с вас завинаги – Духа на истината“ (стихове 16, 17). Този „Помощник“ е Светият (безкористен) Дух на Отца (Изворът на живота), който ни е даден чрез Христос (Каналът); защото Исус казва: „Няма да ви оставя сираци; **Ще дойда при вас...** Ако някой Ме люби, ще пази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби и **Ние ще дойдем при него** и ще направим обиталище у него“ (стихове 18, 23).

---

*Чрез Христовия Дух
вярващият става участник
в божествената природа.
Христос е дал Своя Дух
като божествена сила, за
да преодолее всички
наследствени и
култивирани склонности
към зло и да запечата Своя
собствен характер върху
Своя народ.*

„Защото това, което законът не може да направи, тъй като беше слаб чрез плътта, Бог направи, като изпрати собствения Си Син в подобие на грешна плът, поради греха: Той осъди греха в плътта, та праведното изискване на закона да може да се изпълни в нас, които не ходим според плътта, а според Духа. Защото онези, които живеят според плътта, мислят за нещата от плътта, а онези, които живеят според Духа, за нещата от Духа. Защото

плътското мислене е смърт, а духовното мислене е живот и мир. Тъй като плътският ум е вражда [враждебен] към Бога: защото той не се подчинява на Божия закон, нито пък може. И така, тези, които са по плът, не могат да угодят на Бога. Така че, тези, които са плътски, не могат да угодят на Бога. **Но вие не сте в плътта, а в духа, ако наистина Божият Дух живее във вас.** Сега, ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов. И ако Христос е във вас, **тялото е мъртво поради греха, но Духът е жив поради правдата.** Но ако Духът на Този [Бог], Който възкреси Исус от мъртвите, живее във вас, Този, Който възкреси Христос от мъртвите, също ще даде живот на вашите смъртни тела чрез Неговия Дух, който обитава във вас." (Римляни 8:3-11)

Павел ни казва, че „в Него [Исус] обитава цялата пълнота на божеството [божествеността] в телесна форма" (Колосяни 2:9) и с Духа на Христос, обитаващ в нас, ние ще „се изпълним с цялата пълнота [черти на характера] на Бог“:

*„Той [Отец] би ви дал, според богатството на Неговата слава [черти на характера], да бъдете укрепени с мощ от **Неговия Дух [божествена природа] във вътрешния човек;** за да може Христос да се всели в сърцата ви чрез вяра, та вкоренени и основани в любовта, да можете да разберете с всички светии каква е ширината, дължината, дълбочината и височината [на Неговата любов], така че да познаете [преживеете] любовта на Христос, която превъзхожда всяко знание, за да можете да бъдете изпълнени с цялата пълнота [черти на характера] на Бог.”* (Ефесяни 3:16-19)

Духът (животът/присъствието) на Бог, чрез Христос, е спасителното лекарство, което се инжектира в нашите сърца и умове, което води

до „ опрощаване“ на нашите греховни действия. „Христос в нас“ е смъртоносна инжекция, която унищожава страха и егоизма. Вече няма да сме недоверчиви към нашия небесен Баща, а ще живеем „чрез вярата НА Божия Син“.

Идването на Христос в подобие на грешна плът не било, за да бъде платен откуп на Бога, но за да се даде пример на света относно това колко съвършено може да бъде човешкото, когато се обедини с божественото.

на нашата вяра“ (Евреи 12:2). Но вместо да се казва „на нашата вяра“, гръцкият текст казва само „на вярата“. Авторът казва, че Исус е единственото Същество, което някога е практикувало съвършено праведност чрез вяра. Така Той е авторът на вярата и само Той знае как да ни даде тази вяра (Своята вяра), като по този начин става завършителят на вярата.

„Аз съм разпънат с Христос; и сега не аз живея, а **Христос живее в мен**; и животът, който сега живея в плътта, **живея го чрез вярата на Божия Син**, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен.“ (Галатяни 2:20)

„А именно Божията правда, която е чрез **вярата на Исус Христос** за всички и върху всички, които вярват; защото няма разлика.“ (Римляни 3:22)

В Посланието към евреите авторът казва, че Исус е „началникът и завършителят

Спомнете си, Исус „беше във всичко изкушен като нас, но без грях“ (Евреи 4:15). Следователно, „като стана съвършен, Той [Исус] стана автор на вечно спасение за всички, които Му се покоряват [приемат/подчиняват му се]“ (Евреи 5:9).

Съвършената вяра на Исус ще ни даде сила да победим точно както Той победил (Откровение 3:21). Как Исус преодолява всяко изкушение? Чрез получаване на Божията сила и благодат чрез вяра. Исус казва: „Отец, който обитава в Мен, върши делата“ (Йоан 14:10). „Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да помага навреме“ (Евреи 4:16) – точно както направил Исус!

*„Защото **Божията благодат, която носи спасение, се яви на всички човеци, като ни учи, да се отречем от безбожието и светските похоти, трябва да живеем трезво, праведно и благочестиво в настоящия век.**“ (Тит 2:11,12)*

*„Чрез Него **сме получили благодат и апостолство за покорство във вярата** (на хора) между всички народи за Неговото име, сред които сте и вие, призвани от Исус Христос. (Римляни 1:5, 6)*

Именно това доверие в милостта и благодатта на нашия небесен Баща ни спасява от гнева:

„Много повече, след като вече сме оправдани чрез Неговата кръв, ще бъдем спасени от гнева чрез Него.“ (Римляни 5:9)

Но какво всъщност означава това? Традиционният наказателно-правен възглед за това е, че тъй като Исус поема върху себе си Божията ярост и гняв срещу греха като наш заместител, Божият гняв е утолен и удовлетворен и справедливостта вече не Го задължава да ни

убива, освен ако не отхвърлим жертвата, която Христос е направил в наша полза.

Имайте предвид обаче, че текстът не казва, че сме спасени „от Божия гняв“. Думите „на Бог“ не са от гръцки, въпреки че някои преводачи ги вмъкват, за да отразят собствените си предубедени идеи. Стих 10 ясно казва, че „ние бяхме Божии врагове“, следователно ние сме тези, които имат гняв или вражда към Бог. Учили сме как Бог изразява гняв. Божият гняв е „пускане“ или предаване на невярващия на това, което той мисли или желае. Така Божият гняв позволява на човешкия гняв да се прояви.

Ако ви липсва доверие в Бог и постоянно мислите, че сте изоставени от Него, когато Той мълчи, Бог ще ви предаде на това мислене (Притчи 23:7). Йов обяснява тази концепция:

„Защото това, от което се страхувах, ме настигна и това, от което се боях, ме сполетя. Не съм спокоен и в мир; Нямам почивка, защото дойде беда. (Йов 3:25, 26)

Вместо да каже „дошла е беда“, Библията на арамейски на обикновен английски казва „дойде гневът“.

Във времена на скръб ние най-често наскърбяваме Божия Дух, като погрешно вярваме, че Той се е превърнал в наш враг и че не само се бори срещу нас, но е Този, който ни наскърбява:

„Но те се разбунтуваха и огорчиха Неговия свети Дух: затова Той се превърна в техен враг и воюва срещу тях.“ (Исая 63:10)

Исая не казва, че Бог се е разстроил и се е обърнал срещу тях. Той казва, че според тяхното изкривено разбиране Бог изглежда се е обърнал срещу тях, без те да осъзнават, че „във цялата им скръб, Той

беше наскърбен“ (стих 9). Когато Исус ни спасява от гнева това не се отнася за законово плащане на Бог, за да Го успокои, а Той ни спасява от това да бъдем завладени от нашата собствена липса на вяра (доверие) в Бог, което ни спасява от нашата саморазрушителна омраза и гнева ни към Бог, като по този начин лекува разбитата връзка.

*„И вие станяхте наши и Господни последователи, като приехте словото в голяма скръб, с радост от Светия Дух... обърнахте се от идолите към Бога, за да служите на живия и истински Бог и да чакате Неговия Син от небето, когото Той възкреси от мъртвите, именно Исус, който **ни избавя от бъдещия гняв.**“ (1 Солунци 1:6, 9, 10)*

Гръцката дума за „гняв“ тук е ὀργή (orgé), която не само е същата дума, използвана в Римляни 5:9, но и в Марко 3:5, където видяхме как Исус изразява „гнява“ (orgé) чрез силната Си скръб за закоравяването на сърцето на фарисеите. Може да означава „движение или вълнение на душата“. Това ще изпита всеки невярващ, когато Божията слава бъде напълно разкрита. Ще има „голям плач и скърцане със зъби“, не от това, че Бог им причинява болка или мъчение, а от техните собствени силни душевни страдания (мъчения) на ума и душата, когато осъзнаят напълно цялата болка, която са причинили на Бог и техните ближни. Божията безкористна и пречистваща любов, която ще изпълва Неговия народ, ще бъде за изгубените като пояждащ огън (Песен на песните 8:6; Исаия 33:14, 15; Евреи 12:29).⁴

Това е гнева, от който Исус ни спасява, ако обичате, вярвате и разчитате на вашия небесен Баща толкова, колкото Исус. Това, че Христос е наш заместник, означава, че Той е дошъл като човек,

---

⁴ За повече информация относно това, моля, вижте книгата Всепоглъщащ огън на нашия уебсайт fatheroflove-bulgaria.com.

вторият Адам, и показал доверчиво покорство на единствения истински Бог там, където първият Адам се е провалил (Римляни 5:19; 1 Коринтяни 15:45). Ние получаваме Неговия живот като заместител на нашия грешен живот. Това, което Отец направил в и чрез Своя единороден Син, докато Той живеел в подобие на грешна плът, Той ще направи във всички онези, които се подчиняват и умират за себе си. И ето защо „Беше угодно на ГОСПОДА да Го нарани“ (Исая 53:10).

ГОСПОД благоволи да Го нарани

„И все пак Господ благоволи да Го нарани; Той Го е подложил на скръб. Когато направиш душата Му жертва за грях, Той ще види потомството Си, ще удължи дните Си и благоволенията на Господа ще успее в ръката Му.“ (Исая 53:10)

Отново, това трябва да се тълкува като Бог, който предава Исус, за да бъде наранен от човека. Джордж Уайтхед пише:

„Все още има такива, които отхвърлят и не уважават Христос и които го смятат за ударен или измъчван от Бог, и дори че е претърпял гнева и отмъщението на своя Баща вместо тях... Докато, първо, Бог никога не е имал такъв гняв, нито отмъщение срещу Неговия невинен Син, за да го излее върху него; нито пък ще изчисти виновните в техните грехове: **Угодно бе на Господа да го нарани, не е нито в гняв, нито за да му отмъсти, нито всъщност веднага сам да го нарани, но това е в един позволителен смисъл.** (Джордж Уайтхед, Природата на християнството, в истинската потвърдена

светлина: срещу антихристиянизма, тъмнината, объркването и
угодните на греха доктрини, 1833 г., стр. 25)

И Самюел Уитман обяснява още:

„Несъмнено ще бъде повдигнато възражение, основаващо се на петдесет и трета глава на Исая, деветия и десетия стих. „Той не беше извършил насилие, нито имаше измама в устата му. Но Господ благоволи да го нарани; Той го е наскърбил. Твърди се, че пророка заявява, че Господ благоволил да нарани своя възлюбен Син. **Отговор; и също толкова вярно е, че Бог казва, че змията [Сатана] ще го нарани [Битие 3:15; Откровение 12:9]. От това е очевидно, че в какъвто и смисъл ръката на Бог да е включена в събитието, то не е от непосредствената му ръка, а от силата на Сатана чрез божествено разрешение.”** (Самюел Уитман, Ключ към библейската доктрина за изкуплението и оправданието , 1814 г., стр. 298, 299)

Въпреки че еврейската дума שָׂפָט (chaphets) може да означава „да бъде доволен“ или „възхитен“, тя също носи значението на „да наклоня“ или „да се наведе“. Ето какво се казва в Конкорданса на Стронг:

Примитивен корен; правилно, **да се наклонявам** към; чрез подразбиране (буквално, но рядко) **да съм склонен**; в преносен смисъл, да бъдеш доволен от, желание -- Х изобщо, (имам, вземам) наслада, желание, благоволение, харесвам, **движа се**, бъди (добре) доволен, изпитвам удоволствие, **желая**.

Това значение на „да наклоня“ или „да съм склонен“ има за цел да съобщи, че Бог е пожелал или е позволил това нараняване да продължи. В *международната стандартна версия* се казва: „Но

Господ желаше да Го смаже..." Отново, истинското значение тук е, че Бог желаше или позволяваше това смачкване или нараняване да се извърши от падналия човек, а не че Бог директно убивал Сина Си.

Но защо Той е доволен или желае да направи това? Отговорът е във фразата: „Той ще види потомството Си“. Доволен е или желае да страда, защото знае какви ще бъдат резултатите. Умилостивяване на справедливостта ли? Не! Христос ще види Своето потомство или Своето духовно потомство. Неговият живот и смърт ще *привлекат* хората към Отец:

„И Аз, ако бъда издигнат от земята, ще привлека всички хора при Себе Си.“ (Йоан 12:32)

„...Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си, без да им вменява техните прегрешения, и ни е поверил словото на помирението.“ (2 Коринтяни 5:19)

Авторът на книгата Евреи казва, че поради **„радостта**, която беше пред Него“, Христос „претърпя кръста, като презря срама, и седна отдясно на Божия престол“ (Евреи 12:2). Каква е тази „радост“, която била поставена пред Него? Аз и вие!

Всичко това е в изпълнение на пророчеството на Захария, за което говорихме по-рано, което казва, че след като Пастирът бъде поразен, „овците ще се разпръснат и Аз ще обърна ръката Си върху малките“ (Захария 13:7). Не забравяйте, че Исус говори за „малките“ като за Свои ученици, които щели да се съблазнят от Него и „ще се разпръснат“ (Матей 26:31). Някои гледат на фразата „Ще обърна ръката Си върху малките“ като на нещо негативно, сякаш Бог ще се обърне и ще излее разрушителен гняв върху тях. Вижте как това е написано в Съвременната английска версия:

*„Господ Всемогъщият каза: Меч мой, събуди се! Атакувай
Моя пастир и приятел. Убий Пастира! Разпръсни малките
овчици и аз ще ги унищожа. (Захария 13:7)*

Новата Американска стандартна Библия казва: „Ще обърна ръката си срещу малките“. Преводът на Добрата вест казва: „Ще нападна народа си.“ След това, в резултат на тази атака от Бог, „по цялата земя две трети от хората ще умрат“ (стих 8).

Смъртта на две трети от разпръснатите овце обаче е причинена от онези, които физически са ударили Пастира – римляните, докато нахлуват в храма и разрушават Йерусалим, което разпръсква овците по света.

Обръщането на ръката Му върху малките, които са били разпръснати навън, означава, че ГОСПОД ще обърне Своята прощаваща и закриляща ръка върху онези, които са голямата „радост“, поставена пред Него. Тъй като тъмнината на объркването била над Неговия народ през периода на „Тъмните векове“, Бог щял да търси Своите изгубени овце:

„Както пастирът търси разпръснатите си овце, когато е сред стадото, така и Аз ще търся стадото Си. Ще ги избявам от всички места, където бяха разпръснати в ден на облаци и тъмнина. (Езекиил 34:12; Берийска стандартна Библия)

Това било през Тъмните векове, когато езическите концепции за теологията на умиротворението процъфтявали в Римската империя, което довело до „възприемането“ (включването) на тези заблуди заедно с истините на чистото християнство. Божият закон бил „променен“ в умовете им от духовен закон на дизайна, който предупреждавал за естествените последици, ако бъде нарушен, в произволен законов кодекс, който можел да бъде променен и да

изисква наложени наказания, ако не се спазва. Четвъртият звяр от пророчеството на Даниил се изпълнявал (Данаил 7:23-25; 8:9-12).

„Великите мъже, които изградиха Западната църква, бяха почти всички обучени **римски юристи ... Те имаха идеята на юриста, че основното задължение, възложено върху тях, е да налагат подчинение на властта**, независимо дали тази власт се изразява във външни институции или в точните дефиниции на правилните начини на мислене за духовните истини. **Нито един клон на западното християнство не е успял да се освободи от магията, хвърлена върху него от тези римски адвокати от ранните векове на християнската църква.** (Томас Линдзи, *История на Реформацията*, стр. 168)

В онлайн статия, озаглавена „Лъжата, довела до теологията на наказателното заместване“, Тимоти Дженингс пише:

„**Тъй като имперският/наложен закон изисква наказание за злодеяние, църквата от Тъмните векове учи, че грехът трябва да бъде наказан.** Това довело до доктрината за чистилицето, където след смъртта, съзнателните души се изчистват от греховете си чрез наказание... Една от основните доктрини, които великият реформатор Мартин Лутер отхвърлил, била учението, че съзнателните души се наказват в чистилицето... Лутер изложил нова теория предназначена да освободи хората както от страха от чистилицето, така и от използването на индулгенции, за да купят на любимите си свобода от по-нататъшно наказание в чистилицето. Той разшири теорията за удовлетворението на Анселм за изкуплението, като добавил наложено наказание. **Лутер проповядва идеята, че всички грехове на всички хора от всички времена са възложени на Христос на кръста и наказани от Бог на кръста.** Така за светиите не е имало ненаказани грехове, които да бъдат

наказвани, следователно не е имало нужда от чистилище. **За съжаление една и съща коренна лъжа е в основата както на чистилището, така и на решението на Лутер – че Божият закон функционира като човешкия закон и че нарушаването на закона (акт на грях) изисква наказание... Завършването на Реформацията изисква отхвърлянето на тази лъжа за наложения закон, за да да отнесем вечното евангелие на света, да подготвим света за завръщането на Христос.**" (*comeandreason.com*, 10 януари 2019 г.)

В Захария 13:9 се казва, че Бог намира остатък, който ще пречисти:

„Ще прекарам едната трета през огъня, ще ги пречистя, както се пречиства среброто, и ще ги изпитам, както се изпитва златото. Те ще призват Моето име [характер] и аз ще им отговоря. Ще кажа: Това е Моят народ; и всеки ще каже: Господ е мой Бог.“ (Захария 13:9)

В своя коментар Матю Хенри пише:

„Тези думи „Ще обърна ръката си върху малките“ могат да бъдат разбрани ... като обещание, че Бог ще събере отново разпръснатите ученици на Христос и ще им даде срещата в Галилея. Въпреки че малките сред Христовите войници могат да бъдат разпръснати, те ще се съберат отново; агнетата от стадото му, макар и уплашени от хищните зверове, ще се съвземат, ще бъдат събрани в ръцете му и положени в пазвата му. Понякога, когато овцете са разпръснати и изгубени в пустинята, малките, за които имало опасения, че щели да станат плячка (Числа 14:31), се въвеждат, прибират се у дома и Бог обръща ръката си върху тях." (Коментарът на Матю Хенри върху цялата Библия, Захария 13:7)

„Ръката“ на Бог представлява Божията „сила“, която е Христос:

*„Който [Христос], бидейки блясъка на Неговата [на Отец] слава и изричният образ на Неговата личност, и поддържащ всичко чрез словото на **Своята сила**, след като чрез Себе Си очисти греховете ни, седна от **дясната страна** на величието във висините.” (Евреи 1:3)*

*„Но ние проповядваме Христос разпнат, за юдеите препъни камък, а за гърците глупост; А за призваните, и юдеи, и гърци, **Христос, Божията сила** и Божията мъдрост.” (1 Коринтяни 1:23, 24)*

И така, контекстът тук е, че след като Бог позволил Пастирът да бъде поразен, овцете ще бъдат разпръснати (говорейки за учениците) и в Своята велика милост Бог ще възстанови Своята велика Ръка/Сила (Исус) над онези, които са били низвергнати чрез загубата на Пастира (което означава, че Той ще върне Исус на Неговите ученици).

„Ето, Господ Бог ще дойде със силна ръка [мощ, сила] и мишцата Му ще управлява за Него; Ето, наградата Му е с Него и делото Му пред Него. Той ще пасе стадото Си като пастир; ще събере агнетата с ръката Си и ще ги носи в пазвата Си, и кротко ще води онези, които са с малки.” (Исаия 40:10, 11)

Бог ще събере народа Си, като ни очисти от всички лъжи на Сатана (Исаия 1:16-18). Когато осъзнаем, че Бог ни е дал Своя Син и Му е позволил да изстрада смъртоносните резултати от нашия бунт и омраза към Него, започваме да виждаме напълно Неговата любов към нас.

„Бяхме врагове на Бог, но Той ни направи свои приятели чрез смъртта на Сина Си. Сега, когато сме Божи приятели, колко повече ще бъдем спасени от Христовия [настоящ] живот [в нас]” (Римляни 5:10, Превод на добрата вест)

Промяната на съзнанието ни към това да станем приятели (помирени) с Бог се случва, защото Христос ни е възлюбил толкова много, че бил готов да Го отхвърлим и убием, докато Той все още разкривал характер на любяща прошка. Тази голяма любов в лицето на нашата яростна омраза ни кара да осъзнаем колко добър, мил и милостив е Той, позволявайки ни да вярваме, че сме простени (защото в нашата грешна природа се измъчваме от съмнение дали Той наистина ни обича и ни прощава). Христос не умрял, за да задоволи гнева на Своя Отец срещу нас, а поради нашия човешки гняв срещу Него. Той разкрива нашия гняв и омраза към Бог и нашите ближни, като същевременно разкрива Божията съвършена любов към нас.

Съвременното християнство учи, че библейското помирение е двупосочна улица между противоположни страни:

1. **Бог:** Бог първо се нуждае Неговите гняв и справедливост да бъдат задоволени, преди да може законно да прости на грешника и да погледне благосклонно към него.
2. **Човек:** Човекът трябва да бъде уверен, че е простен и приет чрез жертва, която възстановява доверието в Бог.

Но Писанието не казва нищо за това, че Бог трябва да се помири с човека; защото Бог никога не се променя (Малахия 3:6). Бог винаги гледа с благоволение и безкрайна любов към човека. Нашите умове са тези, които се нуждаят от промяна:

*„И вас, които някога сте били отчуждени и врагове **в ума си** чрез нечестиви дела, сега Той примири в тялото на плътта Си чрез смъртта, за да ви представи святи, непорочни и без недостатък пред Неговите очи.“ (Колосяни 1:21, 22)*

Това е истинската дефиниция на процеса на умилоствивение; защото *помирението* и *умилоствивението* означават едно и също. В традиционното наказателно разбиране, изкуплението се разбира като удовлетворение на Божията справедливост чрез плащането на наложено от закона наказание; това наказание е смърт. Забележете как *gotquestions.org* погрешно дефинира „умилоствивението“, приравнявайки го на юридическо заплащане:

„Според доктрината за наказателното заместване, Божията съвършена справедливост изисква някаква форма на умилоствивение [което означава „заплащане“] за греха. Човечеството е покварено до такава степен, че сме духовно мъртви и неспособни да умилоствим [което означава, да платим] за греха по никакъв начин (Ефесяни 2:1). Наказателното заместване означава, че смъртта на Исус на кръста е умилоствивила или удовлетворила Божието изискване за справедливост. Божията милост позволява на Исус да поеме наказанието, което заслужаваме за нашите грехове. В резултат на това жертвата на Исус служи като заместител на всеки, който я приеме. В много директен смисъл Исус е поставен на наше място като получател на наказанието за греха.“

Това обаче не е първоначалното значение на думата „умилоствивение“. Първоначалното значение е „в едно“ (бел. прев. идва от англ. at-one-ment). Това е процес на ставане едно цяло с Бог. Този процес се осъществява чрез обновяване на умовете ни, а не чрез юридическо заплащане. Рей Фоучър обяснява:

Как протича процесът на помирение? Отговорът е даден съвсем директно:

*„...Бог, който ни примири със Себе Си **чрез Исус Христос...**“ (2 Коринтяни 5:18)*

Но какво означава това? Дали Исус, от името на Своя Баща, влиза в умовете ни и променя някои процеси, така че в умовете ни сега да сме щастливи с Бог? Помирението е процес на ума, промяна от вражда към благосклонност и приятелство... така че трябва да има някаква промяна в мисленето, причинена от виждането/разбирането на някои допълнителни знания. Писанието говори за това:

*„Но ние всички, с открито лице, **гледайки** като в огледало **Господната слава**, се **променяме** в същия образ от слава в слава, както от Господния Дух.“ (2 Коринтяни 3:18)*

*„Защото Бог, Който заповяда на светлината да изгрее от тъмнината, озари в сърцата ни, за да даде **светлина от познаването на Божията слава в лицето на Исус Христос**.“ (2 Коринтяни 4:6)*

Така че ни е дадено познание за Бог от това, което виждаме в Неговия Син, Когото Библията описва като „ярък образ“ (Евреи 1:3) на Неговия Отец. Това знание променя или обновява умовете ни:

*„И не се съобразявайте с този свят, но преобразявайте се чрез обновяването **на ума си**, за да можете да познаете коя е добрата, приемлива и съвършена воля на Бог.“ (Римляни 12:2)*

*„И тъй, ако някой е **в Христос**, той е ново създание; старото премина; ето, всичко **стана ново**.“ (2 Коринтяни 5:17)*

Обновяването на ума и това да станеш нов описват процес:

„И се облякоха в новия човек, който се обновява в познанието по образа на Този, Който го създаде“ (Кол. 3:10).

Формата на гръцката дума, която е преведена като „обновен“ в този стих, показва „бивайки обновяван“, непрекъснат процес. Този, Който създава, е Божият Син (Евреи 1:2).“ (Рей Фоучър, *Процесът на помирение, characterofgod.org*)

В онлайн статия, озаглавена Бе приятно /угодно на Бог, Флойд Филипс

---

*Истинското примирение не означава
удовлетворяване на един разгневен Бог и
промяна на отношението Му към нас, но
промяна на нашите умове спрямо Него.
Истинското примирение се осъществява,
когато, чрез демонстрацията на Христос видим
доказателството, че имаме нежен, любящ
Баща, който ни обича с "вечна любов" просто
защото сме Негови деца. (Еремия 31:3)*

ни дава някои прозрения за това какво наистина е било приятно/угодно на Бог:

„Тази представа, че Бог се намесва в наказването на невинните в полза на виновните, произхожда от бащата на лъжата и е

предназначена да подкопае още повече нашето оценяване на Божията надеждност. Опиянението от виното на Вавилон е изкривявало истинската справедливост през цялата история. И все пак съвременното християнство твърди, че Исус по същество е подкупил Бог да оправдае виновните грешници, като Бог е отказал справедливост на Неговия Син, невинния, желаещ да понесе наказанието, което се предполага, че се дължи на грешниците... Като ни е позволил да отприщим цялата отрова на враждебността на нашия свят срещу Бог върху Исус, Той знаел, че лъжите зад цялата тази враждебност неизбежно ще бъдат разкрити и най-накрая ще бъдат дискредитирани. Това е **приятното/ угодното относно цялото зло, което се случило на Исус от Божия гледна точка, не че с това ще се удовлетвори някаква езическа представа, че Бог е бил ядосан на грешниците, но че грешниците ще осъзнаят лъжите, които ги карат да са ядосани и враждебни към Бог...** Исус дошъл да разкрие надеждността на Божието сърце и тъй като Той направил това по един толкова зрелищен начин, Той разкрил всички измами на врага. Доказал, че може да Му се вярва, че представлява Бог истинно и последователно и че всички твърдения на Сатана са безпочвени, фалшиви и зловещи. **Методът, чрез който Бог постига победа над злото е като прави Себе Си уязвим, вместо да използва Своята безкрайна сила, за да победи враговете Си.**“
(*biblicalconcepts.blogspot.com*, 12 август 2018 г.)

Истинско евангелие: Исус дошъл, за да **1.** Разкрие истинския характер на Неговия Баща, който е бил неразбран и следователно погрешно представен, за да ни помогне да вярваме, че Бог никога не ни е осъждал и че Неговата милост е вечна, като по този начин ни помирява с нашия скъп Баща. **2.** Развие в Себе Си съвършена човечност, която да ни осигури като противоотрова за греха и егоизма чрез Своя Дух. Въпреки това, Бог няма да се намеси в свободния избор на човека ако той пожелае да отхвърли противоотровата и по този начин неохотно

Фалшиво евангелие: Исус дошъл да **1.** Поеме наказанието за греха от Бог, което ни се дължи, позволявайки на Неговия Отец да Го убие вместо нас като изкупителна жертва, като по този начин задоволи Божия гняв и справедливост, за да може Той най-накрая да ни прости. **2.** Ако приемем тази жертва, ние печелим, защото Бог приписва смъртта на Исус на нашата сметка. Но, ако отхвърлим жертвата, Божият гняв се разгаря отново срещу нас и Той е длъжен да ни унищожи или дори измъчва в съответствие със Своята справедливост.

Това дело на помирението е поверено на нас, за да правим като Него:

„И тъй, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново. Всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез Исус Христос и ни даде служението на помирението, тоест, че Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си, без да им вменява прегрешенията им, и е поверил на нас словото на помирението.“ (2 Коринтяни 5:17-19)

Готови ли сте да споделяте и демонстрирате това послание за помирение или все пак ще държите враговете си отговорни за греховете им?

Без проливане на кръв няма прошка

По-рано научихме, че „Сега няма осъждане за тези, които са в Христос Исус“ (Римляни 8:1), защото нито Бог, нито Неговият Син някога са ни осъждали. По същия начин, ако наистина сте „в [едно с] Христос“, няма да има осъждане, идващо от вас към другите. „Защото Бог не изпрати Сина Си на света, за да осъди света“ (Йоан 3:17); „Както Моят Отец изпрати Мене, така и Аз изпращам вас“ (Йоан 20:21). Бог е обещал: „Ново сърце ще ви дам и нов дух ще вложа във вас“ (Езекил 36:26). Следователно ...

„Бъдете мили един към друг, нежни, прощаващи си един на друг, както и Бог в Христос е простил на вас.“ (Ефесяни 4:32)

Как ви е простил Бог? Дали Той е поискал кръвна жертва? Позовавайки се на животински жертви, предвещаващи смъртта на Исус, *Christianity.com* казва: „За да получат израилтяните прошка, нещо трябваше да умре.“ И *gotquestions.com* казва: „За да бъдем спасени, Исус трябваше да заеме нашето място и да умре за греха. Той трябваше да даде живота Си като жертва, защото „без проливане на кръв няма прошка“ (Евреи 9:22).“ Ако това е вярно, тогава ще трябва да поискате същото – ще имате нужда някой да пролее кръв – за да „простите един на друг точно както Бог в Христос ви е простил.

Не е ли вярно тогава, че „без проливане на кръв няма прошка“ (Евреи 9:22)? Гръцката дума за „опрощение“ тук е ἄφεσις (*афезис*), която идва от думата ἀφίημι (афиеми). Това означава прошка, която се получава от този, на когото е простено, и е в контраст с гръцката дума χαρίζομαι (*каризомай*), която се намира в Ефесяни 4:32 (цитирано на предишната страница) - прошка, която се дава. В стих

31 Павел казва, че събранието в Ефес е получило прошка (минало време), още когато са практикували „горчивина, гняв, ярост, кавга и злословене“. По този начин *каризомай* е безусловна прошка към някого, докато афиеми зависи от това да признаем състоянието си и да приемем, че Бог прощава. После това води до афезис, което буквално означава, че вашите грехове отиват в ремисия сега, след като сте взели от Лекарството.

*„Ако изповядваме греховете си [разпознаваме състоянието си], Той е верен и праведен да ни **прости [афиеми]** греховете и да ни очисти от всяка неправда.“ (1 Йоан 1:9)*

Забележете, че Бог е „справедлив“ (оправдан) да ни прости, след като „изповядаме греховете си“. Ясно е, че това не говори за безусловната прошка на Бог към грешника. Йоан говори за прошка, която се приема и получава от вече простения грешник, който признава своята нужда. Бог би бил несправедлив ако принуди някого да приеме Неговата прошка.

И така, как проливането на кръв се вписва тук? Проливането на кръвта Си за нас не било нещо, което било необходимо Бог да изисква да бъде направено, за да ни прости (*каризомай*) (Псалм 40:6). Неговата прошка към нас е безусловна. Но тъй като грехът бил изкривил нашето мислене относно Божията справедливост, ние сме се нуждаели и сме изисквали проливането на кръв (жертва), за да повярваме и да получим Божието опрощение (*афиеми*). Виждането на това как Христос пролива кръвта Си било единственият начин да приемем факта, че Бог ни е простил (*каризомай*). Така в Своята любов към нас Бог и Неговият Син се приспособяват към нас, срещайки ни там, където сме.

Буквалното определение на думата прошка е „освобождаване от дълг“. Ако Бог бил определил откупната цена на смъртта и било

необходимо да накаже Исус, за да задоволи Своята справедливост, преди да може да ни прости, Той щял да получи заплащане и тогава всъщност не ни е простил нищо. Бог не ни е простил, защото Исус е умрял на кръста поради факта, че кръстът не постига и не осигурява безусловната прошка на Бог, той я показва – и всичко, което трябва да направим, е да Му се доверим, като протегнем ръка, за да я получим, и в замяна на това да я даваме на други, които ни нараняват.

„Защото милост желая, а не жертва, и познаване на Бога повече от всеизгаряния.“ (Осия 6:6; Берийска стандартна Библия)

Преди смъртта Си Исус не казал ли на парализирания човек, „Дерзай [приеми като факт], сине; греховете ти са простени“ (Матей 9:2)? Ако греховете му не са били простени преди Исус да е пролял кръвта Си

~ Помислете за това ~

Ако Бог е имал нужда Исус да пролее кръвта Си като жертва, за да можем да се сдобием с прощение, какво би се случило ако всеки бе приел Исус и Той не бъде разпнат, а просто умре от старост? Всички ли щяхме да бъдем изгубени?

и Божията справедливост да е била удовлетворена, Исус нямало ли да каже: „Грехове ти ще бъдат простени?“

В Божия ум никога не е необходимо нарушителят да носи задоволяващо заплащане за греха. Тези, които са останали в този вид мислене, ще цитират следния стих:

„В това е любовта, не че ние възлюбихме Бога, но че Той възлюби нас и изпрати Сина Си като умилостивение за нашите грехове.“ (1 Йоан 4:10)

Вместо да възприемат гръцката дума ἰλασμός (*хиласмос*), преведена тук като „умилостивение“, като означаваща, че Исус е станал Лекът и лекарството за инфекцията на греха и егоизма, повечето хора я разбират като необходимостта Бог да бъде умилостивен или успокоен. Това става по-ясно, като прочетете този стих в *Разширената Библия*. Обърнете внимание, че думите в скоби са направо от Разширената Библия и отразяват тълкуването на текста от преводача:

„В това е любовта, не че ние възлюбихме Бога, но че Той възлюби нас и изпрати Сина Си да бъде умилостивението [тоест, изкупителната жертва и удовлетворяващия принос] за нашите грехове [изпълнявайки Божието изискване за справедливост срещу греха и успокоявайки гнева Му].“

Забележете как се вярва, че смъртта на Христос като умилостивение удовлетворява Божията справедливост и успокоява гнева Му. Да „успокоите“ някого означава „да го спрете да не се ядоса, като му дадете нещо или направите нещо за него, което го радва“ (vocabulary.com). Тук отново виждаме общото разбиране за умилостивението и изкуплението като законово плащане,

предложено на Бог. Ето как Christianity.com тълкува защо Исус е нашето умилоствивение:

„Умилоствивението е голяма дума, която означава удовлетворение. Тъй като Бог е свят Бог, Неговият гняв и справедливост горят срещу греха. И Той се заклел, че грехът ще бъде наказан. **Трябва да има задоволително плащане за греха.** Но Бог казва: „Ако накажа човека за греха му, човекът ще умре и ще отиде в пъкъла. От друга страна, ако не накажа човека за греха му, **Моята справедливост никога няма да бъде удовлетворена.** ... Неговият гняв изгорял на кръста, когато единственият Му Син умрял като умилоствивение на човека поради греха. И това е любов (виж 1 Йоаново 4:10).“

Чарлз Спърджън (1834-1892) в своята проповед „*Особеното изкупление*“ описва разбирането си за умилоствивението. Обърнете внимание още веднъж, че се използва в смисъл на плащане към Бог:

„Никога не е имало изречена лоша дума, нито измислена лоша мисъл, нито извършено зло, за което Бог няма да наложи наказание върху някого. **Той ще има удовлетворение или от вас, или от Христос.** Ако нямате умилоствивение [което означава, 'плащане'], което да донесете чрез Христос, вие трябва завинаги да останете във вечна мизерия, плащайки дълга, който никога не можете да платите; тъй като колкото е сигурно, че Бог е Бог, така и Той по-скоро ще изгуби Своята Божественост, отколкото да изтърпи един грях да остане ненаказан или една частица бунт без отмъщение. Може да кажете, че този характер на Бог е студен, строг и суров. Не мога да ви помогна с това; и все пак е вярно. Такъв е Богът на Библията.“

Но поставянето на тази черта върху характера на Бог само прави да действа не по-различно от езическите богове на много култури. Е. Дж. Уагонър (1855-1916) прави тази връзка:

„Разбира се, идеята за умилостивение или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде успокоен. Но обърнете специално внимание, че **ние** сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог. Той осигурява жертвата. Идеята, че Божият гняв трябва да бъде умилостивен, за да можем да получим прошка, не намира основание в Библията . Върхът на абсурда е да се каже, че Бог е толкова ядосан на хората, че няма да им прости, освен ако не бъде осигурено нещо, което да смекчи гнева му, и затова самият той предлага себе си като дар, чрез който да бъде успокоен... Езическата идея, която твърде често се поддържа от изповядващите се за християни, е, че хората трябва да осигурят жертва, за да успокоят гнева на своя бог. Цялото езическо поклонение е просто подкуп за техните богове, за да бъдат благосклонни към тях. Ако сметнели, че боговете са им много ядосани, те щели да осигурят по-голяма жертва и затова в крайни случаи се принасяли човешки жертви (Михей 6:6-8). Те смятали, както правят поклонниците на Шива в Индия днес, че техният бог е удовлетворен от гледката на кръвта. (Е. Дж. Уагонър, *Знамения на времето*, том 22, 23 януари 1896 г.)

Моля, не пропускайте представената тук идея, че ние сме тези, които изискваме жертва, а не Бог, защото ние сме тези, които вярват, че „без проливането на кръв не може да има прошка“. Исус пролял кръвта Си като умилостивение не за да умилостиви Бог, а човека! Така че, вместо Бог да изисква жертва и ние да я осигуряваме; ние сме тези, които изискваме жертвата, а Бог я осигурява. Всичко било за умиротворяване и успокояване *на нас*, които сме били враждебни към Него.

Не Бог изисква „без проливане на кръв не може да има прошка“, а по-скоро човекът вярва в това, защото не може да повярва, че Бог ще му прости, освен ако не направи жертва.

С Духа на Христос, обитаващ в нас, ние ще прощаваме на другите „точно както“ Бог в Христос е простил на нас. Ние няма да осъждаме тези, които ни преследват, нито да изискваме жертва от тях, преди дори да помислим да им простим.

Ние самоотвержено ще предприемем всички инициативи, за да умилостивим враговете си, бивайки винаги готови да носим кръста си и да умрем за тях.

Павел ни съветва: „Нека във вас бъде този ум, който беше и в Христос Исус, който ... по собствена свободна воля се отказа от всичко, което имаше, и прие естеството на слуга ... Той смири Себе Си, като стана послушен до смърт, дори смърт на кръста“ (Филипяни 2:5-8). Имайки ума на Христос в нас, ние ще провъзгласим: „Ние не сме тук, за да ни служат, а за да служим и да дадем живота си за вас!“ (Матей 20:28). Както казва Откровението за Божия народ:

„И те го победиха [Сатана и неговите изкушения да обвинява и осъжда другите] чрез кръвта [вътрешния живот] на Агнето [Исус] и чрез тяхното свидетелство [словото на помирението]. И не обичаха живота си толкова много, че да се страхуват да умрат. (Откровение 12:11)

Чрез Христовия Дух на любовта, който ни дава сила, ние с радост и по естествен начин ще извършваме Неговото дело на помирение.

*„Но казвам на вас, които слушате: **Обичайте враговете си, правете добро на онези, които ви мразят, благославяйте онези, които ви проклинат, и се молете за онези, които злобно ви използват.** На онзи, който те удари по едната буза, поднеси и другата. И от този, който ти отнема горната ти дреха, не задържай и ризата си. Давайте на всеки, който иска от вас. И от онзи, който ви вземе богатата, не ги искайте обратно. И както искате хората да постъпват с вас, така и вие постъпвайте с тях. Но ако обичате онези, които обичат вас, каква ви е заслугата? Защото дори грешниците обичат тези, които обичат тях. И ако правите добро на онези, които правят добро на вас, каква ви е заслугата? Защото дори грешниците правят същото. И ако давате назаем на тези, от които се надявате да получите обратно, каква е заслугата ви? Защото дори грешниците дават назаем на грешниците, за да получат толкова обратно. Но обичайте враговете си, правете добро и давайте назаем, без да се надявате на нищо в замяна; и наградата ви ще бъде голяма и ще бъдете синове на Всевишния. **Защото Той е благ към неблагодарните и злите. Затова бъдете милостиви, както и вашият Отец е милостив.**” (Лука 6:27-36)*

Павел също говори за Христос като за „умилостивение“ в Римляните:

*„[Христос], когото **Бог изложи като умилостивение** чрез Неговата кръв, чрез вяра, за да покаже Своята правда, защото в Своето търпение Бог беше отминал греховете, които бяха извършени преди това, за да покаже в настоящето време Своята правда, за да може да бъде*

справедлив и да оправдае този, който вярва в Исус.”
(Римляни 3:25, 26)

Разширената Библия описва това като Бог, който излага Христос на публичен показ „като животворяща жертва на изкупление и помирение (умилостивение) ... за да демонстрира Неговата праведност, която изисква наказание за греха.“ Но гръцката дума, използвана за *умилостивение* тук, е ἱλαστήριον (*хиластерион*), и тя всъщност означава „умилостивилище“ и се отнася до капака, покриващ Ковчег на завета. Тази дума е използвана само още веднъж в гръцкия Нов завет, където писателят в Посланието към евреите казва: „Над ковчег бяха херувимите на славата, засенчващи умилостивилището [**хиластерион**]“ (Евреи 9:5). Значението е ясно – можем да отидем при Исус и да почиваме в лоното на Неговото вечно покривало на милостта (Исая 40:11; Матей 11:28-30). Следователно в Римляни 3:25 Павел казва: „Бог представи Христос като Умилостивение, за да покаже Своята праведност.“ Божията праведност е свързана с милост, а не с изискване на наказание за греха.

Въпреки че *Christianity.com* признава алузията за умилостивилището, те все пак поддържат грешно заключение, вярвайки, че Христос е поел наказанието от Бог вместо от нас:

„Христос е „умилостивението“, защото като стана наш заместител и пое нашите задължения, той изкупи вината ни, покри я чрез заместващото наказание, което понесе.“

В своето *Изложение на Библията* Джон Гил също припомня „намека за умилостивилището, което бил преобраз на него [Исус] като такъв“. Въпреки това, той много се отклонява, когато определя какво означава това:

„Христос е умилостивението към Бога за греха; **което трябва да се разбира като удовлетворяване на божественото правосъдие** за греховете на неговия народ; те му бяха вменени и тъй като бяха открити при него, **законът и справедливостта на Бога поставиха изисквания към него; той ги удовлетвори**, чрез своето покорство и саможертва; и тъй като това не би могло да бъде направено от никой друг, нито по друг начин, се изразява чрез „помирение“ и „изкупление“: **откъдето може да се каже, че Бог е умиротворен [успокоен/платено му е] или направен милостив ...** Чрез Своята жертва и смърт Христос не е осигурил любовта и благоволенieto на Бог, но е премахнал препятствията, които стоят по пътя на появата и извирането на любовта; имаше нарушен закон и провокирано правосъдие, които трябваше да бъдат спазени, и **Христос чрез своята жертва удовлетвори и двете**; така че нито Божият гняв, нито който и да е от неговите ефекти, да не може да се стовари върху лицата, за които Христос е умилостивение, дори според самата справедливост; така че **не любовта, а [Божият] правосъдие е благоприятно.**”

Забележете още веднъж как общоприетото разбиране за помирението и изкуплението е акт на плащане към Бог, за да се задоволи Неговата справедливост. Думата *хиластерион* е производна на думата *ἱλάσκομαι* (*хиласкомай*), която означава „да бъдеш милостив, да направи помирение“. Единствените два стиха, които използват *хиласкомай* са:

„А бирникът, застанал отдалече, дори не искаше да вдигне очи към небето, но се биеше в гърдите и казваше: Боже, **бъди милостив (хиласкомай)** към мен грешника!“ (Лука 18:13)

„Затова във всички неща Той [Исус] трябваше да бъде направен като Своите братя, за да може да бъде милостив и верен Първосвещеник в нещата, отнасящи се до Бога, за да направи помирение (хиласкомай) за греховете на хората.“ (Евреи 2:17, версия на крал Джеймс)

Като вземем предвид това, което сме научили относно думите помирение, изкупление и умилостивение, Писанието не ни казва, че Божията справедливост трябва да бъде удовлетворена (платена), а вместо това, че Бог е представил Исус като пътя и средството за възстановяване (помирение и изкупление) чрез установените доказателства за истинския характер на Бог, разкрит в Христос, който умилостивил нашето изискване за справедливост.

„Изкуплението може да бъде направено само от Бог, който така разкрива Своята любов, въпреки греха и скръбта, че сърцата на хората да бъдат докоснати от нежност; и те, бидейки избавени от заблудите на Сатана, да могат да видят колко напълно погрешно и ужасно са разбрали Божественият и че са го направили въпреки Духа на неговата благодат. Така те могат да бъдат водени, като завръщащи се братя, да се върнат в дома на Отец в блажено единство. Умилостивението няма за цел да успокои Божия гняв, така че хората да се осмелят да дойдат при Него, но разкрива любовта Му, така че те да дойдат при Него. Не Христос примиряваше Бог със света, а Бог в Христос примиряваше света със себе си.“ (Джордж Файфийлд, Бог е любов, стр. 48)

Чрез Христос, който ни разкрива истинския характер на Бог, ние се помиряваме с Бог. Не защото Той юридически успокоил Божиите справедливост и гняв, а защото сега най-накрая вярваме и се доверяваме, че „Бог е любов“ и че никога не ни е осъждал или имал нужда да бъде умилостивяван под каквато и да е форма. Така и ние

от своя страна се отнасяме към другите по същия начин. Точно това удовлетворява *Божията справедливост*, защото тя не цели да накара хората да *плащат* за греховете си, а цели да ги *спаси* от греховете им; защото „Той ще види труда на душата Си и ще се насити“ (Исаия 53:11).

Исус наречен проклет

В първото си писмо до коринтските вярващи Павел пише нещо интересно:

„Затова ви уведомявам, че никой, който говори чрез Божия Дух, не нарича Исус проклет и никой не може да каже, че Исус е Господ, освен чрез Светия Дух.“ (1 Коринтяни 12:3)

На пръв поглед изглежда очевидно, че нито един човек, който говори от Божия Дух, не би нарекъл Исус проклет, но когато се вгледаме в това, което Павел казва малко по-внимателно, откриваме, че той говори за нещо, което има по-дълбок смисъл от онова което бихме разбирали днес. Първо, нека да разгледаме някои дефиниции на думата прокълнат. Ето определението от *речника на Ной Уебстър от 1828 г.*:

ПРОКЪЛНАТ

1. Обречен на унищожение или мизерия:

Градът ще бъде проклет. Йоан 6 гл..

2. Отделен от верните; изгонен от църквата; отлъчен.

Желал бих аз да бъда (анатема) прокълнат от Христос. Римляни 9:13

3. Достоеен за проклятие; отвратителен; [изключително лош или неприятен].

Пази се от проклетото. Исус Навин 6 гл.

следователно

4. Зъл; в крайна сметка злокачествен.

Можете ли да си представите вярващ да нарече Исус някое от тези неща? Може би невярващ евреин би повярвал в това, но Павел пише до коринтското събрание, съставено предимно от езичници (и някои евреи), които вярват в Исус. Защо трябва да напомня на вярващите тази най-очевидна идея? Дори днес английската дума cursed (проклет) се използва най-вече за някой или нещо, което е обречено, омразно, отвратително и т.н. Ясно е, че тук трябва да има нещо по-дълбоко, което пропускаме.

Както бе споменато по-рано, църквата в Коринт се състояла предимно от вярващи езичници, които се обръщат от езичеството към християнството. Преди са били потопени в идолопоклонство. Забележете как Павел се обръща към тях в началото на писмото си:

*„А що се отнася до духовните **дарби**, братя, не искам да останете в неведение: вие знаете, че бяхте езичници, завличани към тези глупави идоли, както и да бяхте водени.“ (1 Коринтяни 12:1, 2)*

Когато четем това, веднага заключаваме, че темата на обсъждането на Павел са духовните **дарби**. Но това, което трябва да разберем е, че думата „дарове“ е добавена дума от преводачите. Някои преводи поставят думата в курсив, което показва, че тя не се среща в гръцкия оригинал. Първото изречение трябва да гласи: „Що се отнася до духовните братя [или лица], не искам да сте в неведение.“

И така, предметът на дискусията на Павел не са духовните дарби, а „духовните личности“ и това, което тези „духовни личности“ учат, е свързано с това, в което са вярвали преди като идолопоклонници. Следователно в стих 3 Павел казва, че никои духовен човек (този, който е воден от Божия Свят Дух) няма да нарече Исус проклет, което отново е свързано с това, в което преди са вярвали като езически идолопоклонници.

Използваната от Павел гръцка дума, която тук се превежда като „прокълнат“, е думата ἀνάθεμα (*анатема*). Това може да се види и в други преводи (напр. *американската стандартна версия и буквалният превод на Йънг*).

Павел казва, че всеки, който е под влиянието на Божия Дух, няма да нарече Христос *анатема*. Трябва да разберем какво е означавала анатемата за Павел и коринтяните, така че и ние да не се окажем виновни, че наричаме Христос анатема. Анатема се определя от Конкорданса на Стронг като:

ἀνάθεμα (Анатема):

Това, което се спазва, т.е. оброчен принос.

Анатема е дефинирана като „оброчен принос“. Какво точно е „оброчен принос“?

„Оброците са били дарове, предлагани на боговете от техните поклонници. Те често са били давани за вече предоставени ползи или в очакване на бъдещи божествени милости. Или биха могли да бъдат предложени, за да умилостивят боговете за престъпления, включващи проливане на кръв, нечестие или нарушаване на религиозните обичаи. Те можели да бъдат дадени или доброволно, или в отговор на искания от свещеничеството на култа донорът да изпълни религиозен обет или да почете някакъв религиозен обичай...

Жертвите също се смятали като дарове за боговете. Те са били под формата на безкръвни жертви като треви, корени, житни зърна, плодове, сирене, масло, мед, мляко и тамян, или кръвни жертви като диви и домашни животни, птици и риби. Храните и течностите били изгаряни на поставени на високо олтари, за да може ароматът им да се издигне към небето, или пускани или изливани в кладенци, дупки или гробници. Това, което оставало, обикновено се консумирало от жертвоприношителите. (*penn.museum/Старогръцкият свят*)

Анатома е оброчен дар, който е принесен на някой бог (или на Бога). Павел казва, че Христос НЕ е това в смисъла, в който коринтската църква би го разбрала. Христос не е оброчна жертва за успокояване гнева на разярен Бог. Павел ги предупреждава, че някои изповядващи се за духовни братя смесват своите стари езически вявания, основани на наказателно изкупление, с това, което Христос наистина е постигнал на кръста. По-рано в 10-та глава Павел ги предупредил, като казал:

„...нещата, които езичниците жертват, те жертват на демони, а не на Бог, и аз не искам да имате общение с демони.“ (1 Коринтяни 10:20)

Речника на Ноа Уебстър от 1828 г. дава две дефиниции на думата анатома. Първото определение е актът на отлъчване от църква. Второто определение обаче е начина, по който Павел го използва в писмото си до коринтяните във връзка с тяхното предишно езическо идолопоклонство:

„В езическата митология принос или подарък, направен на някое божество и окачен в храм. Всеки път, когато човек напуснал работата си, той отделял или посвещавал инструментите си на своето божество-покровител. Хората, които са избягвали опасността по забележителен начин или са

имали голям късмет по друг начин, засвидетелстват благодарността си с някакво приношение на своето божество.

Тази езическа доктрина с „християнски“ привкус от „духовни“ личности е това, за което Павел ни предупреждава. Исус не е „роден да умре“ като жертва на Бог, за да може Бог най-накрая да прости на падналия човек. Исус не умрял, за да ни спаси от Божия яростен гняв срещу нас. Той не умрял, за да ни спаси от това да бъдем убити или измъчвани завинаги в пламъци от нашия небесен Отец. Господ никога не ни е осъждал. Той не е, нито някога е бил враг спрямо нас, но ние сме били врагове спрямо Него (Еремия 31:3; Римляни 8:31; Евреи 13:5).

През годините Сатана е действал, за да отклони умовете ни от истината. Неусетното въвеждане на езическата доктрина за умилостивително изкупление в „християнската“ църква е гениално дело с цел да бъдем измамени да вярваме, че Исус е изпратен на тази земя, за да умре като умилостивително изкупление (заплащане) на Бог. Тази опасна доктрина ни самооневинява от присъдата за убийството на Божия Син като я превръща в нещо, което Бог е искал или е трябвало да бъде направено.⁵ Самоизмамили сме се като сме решили, че сме станали Божии съучастници вместо Божии врагове, които без Неговия Дух са „враждебни на Бога“ (Римляни 8:7) и желаят Христос да е мъртъв.

---

⁵ Това не означава, че Христос не е трябвало да умре. Имали сме нужда да умре, за да повярваме, че Бог ни е простил, но Бог не се е нуждаел от това, за да ни прости.

Часът на Неговия съд е дошъл

В 14та глава на книгата Откровение четем:

„Тогава видях друг ангел да лети всред небето, който имаше вечното евангелие, за да проповядва на живеещите по земята – на всеки народ, племе, език и люде – казвайки със силен глас: „Бойте се от Бога и Му отдайте слава, защото е дошъл часът на Неговия съд; и поклонете се на Този, който направил небето и земята, морето и водните извори.“ (Откровение 14:6, 7)

„Да се боим от Бога“ в този стих не означава „да се страхуваме“. Това означава да бъдем вдъхновени от Него, защото сме придобили знание чрез вечното евангелие (добрата вест) относно Неговия истински характер. Това означава да се доверим на Неговата вечна, безусловна и безплатна милост:

„Господ има благоволение в онези, които Му се боят, в онези, които се надяват на Неговата милост.“ (Псалм 147:11)

Тази корекция или „поправка“ на вашите разсъждения спрямо Бог е това, което Библията нарича оправдание. Когато това знание пусне корени в сърцето и ума ви, вие започвате да изпитвате този характер, което води до поклонение на истинския Създател (Дизайнер). Това е процесът на освещение, при който започвате да подражавате на този характер чрез обитаващото присъствие на Христовия Дух, който ви обновява по образа и подобие на Бог и Неговия Син, който образ човечеството е имало в началото преди греха (Битие 1:26, 27).

„Трябва да се върнем, за да се поклоним на нашия Създател и Дизайнер и да осъзнаем, че Неговите закони са протоколите,

върху които е изграден животът. Трябва да осъзнаем, че грехът променя грешника, причинявайки състояние на съществуване, което е несъвместимо с живота в Божията вселена, защото грешникът вече не действа според закона (протоколите), според който Бог е конструирал живота, за да съществува. Така Бог, чрез Христос, работи за изцеление и възстановяване на грешниците обратно в съвършенство. **Това е теологията на заместителното изцеление**, „Бог направи този, който нямаше грях, да бъде грях за нас, така че в него да станем Божия праведност“ (2 Коринтяни 5:21). Това е истинската мисия на църквата – тази, която ще изпълним само когато елиминираме наложения закон, с неговото наказателно заместващо изкривяване, от нашите амвони, книги, доктрини, университети и институции.“ (Тимъти Дженингс, *Лъжата, довела до теологията за наказателна замяна*, *comeandreason.com*, 10-ти януари 2019 г.)

Връщайки се към Откровение 14:7, пророкът говори за световно дело на прославяне, което идва през времето, в което ще отдадем слава на Бог в „часа на Неговия съд“.

Прочетете тази фраза отново – „часът на НЕГОВИЯ съд“ е дошъл. Да, това е времето, в което жителите на този свят ще съдят Бога!

„...Наистина, нека Бог е истинен, но всеки човек лъжец. Както е писано: „За да се оправдаеш Ти [Бог] в думите Си и да победиш, когато Ти [Бог] бъдеш съден.“ (Римляни 3:4)

Тази присъда не определя Божията праведност; потвърждава я:

*„Велики и чудни са
Твоите дела, Господи
Боже Всемогъщи!
Справедливи и верни са
Твоите пътища, Царю
на народите!“
(Откровение 15:3)*

Поради знанието, което сме придобили чрез вечното евангелие (добрата вест), изречено и демонстрирано от Исус, сега имаме правилна преценка (разпознаване) относно Божия характер и как Той изпълнява справедливостта. Това евангелие, което трябва да се проповядва и практикува пред целия свят, оправдава Бог в думите Му, като по този начин опровергава лъжите

на Сатана и хората за Него. То ще „събори аргументи и всяка самонадеяност, издигната срещу познанието на Бога“ и „ще плени всяка мисъл за послушанието на Христос“ (2 Коринтяни 10:5), което ще доведе до освещаването на Неговото име (характер):

„И ще осветя Моето велико име [характер], което беше осквернено сред езичниците, което вие осквернихте всред тях; и народите ще познаят, че Аз съм Господ, казва Господ

---

*Хората които наистина
разбират Божия характер,
оценяват Бог и Го обичат и
това ги насърчава да
отразяват този характер
чрез добрите си дела. Не за да
спечелят награда или да
избягат от така нареченото
„Божие наказание“, а за да
привлекат други към Него.
Подобно на Христос, когато
виждат нас, те виждат
Отец; защото “ще бъдем
като Него.” (1 Йоан 3:2)*

Иеова, **когато се осветя във вас пред очите им.**" (Езекиил 36:23)

Когато Бог е оправдан в умовете ни и осветен в живота ни, това ще Му донесе прослава от онези, които виждат безкористния характер на Бог да се демонстрира в и чрез Неговия народ от последните дни.

„Така да свети вашата светлина пред човеците, за да видят добрите ви дела и да прославят вашия Отец на небесата.” (Матей 5:16)

Както можете да видите, нашите оправдание, освещение и прослава ще бъдат свидетелство в света за Бог, което ще доведе до Неговото оправдание, освещение и прослава – или, с други думи, Неговото реабилитиране!

*„След тези неща видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт, **и земята беше осветена от Неговата слава.**“ (Откровение 18:1)*

Обърнете внимание, че думата за „ангел“ е ἄγγελος (*агелос*), което означава „пратеник“ или „този, който предава вести от Бога на хората“. Тези „ангели“, които виждаме да носят „вечното евангелие (добрата вест)“, в резултат на което земята е осветена с Божията слава (характер), представляват последната *вест на милост*, която трябва да бъде провъзгласена точно преди Исус да се завърне. Моля се тази книга да е част от тази последна вест за оправдаване на нашия небесен Отец от всички лъжи, изговорени от „бащата на лъжата“, който е „убиец от самото начало“ (Йоан 8:44).

Исус казва: „Защото Отец не съди никого, а е поверил целия съд на Сина, така че всички да почитат Сина, както почитат Отца...” (Йоан 5:22, 23). Това означава, че Бог е поверил на Своя Син да представи

доказателства, така че хората да могат да вземат решение (съждение). Потвърждавайки това, Исус казва:

„За съд дойдох в този свят, за да могат онези, които не виждат, да прогледнат [като изберат да приемат истината, демонстрирана от Исус], и за да могат тези, които [твърдят, че] виждат [но не виждат], да бъдат направени слепи [отхвърляйки истината, която Исус демонстрира]” (Йоан 9:39)

Дори самият Исус казва, че не осъжда другите:

„Вие съдите според плътта; Аз не съдя никого. И все пак, ако съдя, Моята присъда е вярна; защото не съм сам, но съм с Отца, който Ме е пратил” (Йоан 8:15, 16)

Исус казва, че ако съди, Неговата присъда ще бъде истинска, защото точно както нашата присъда за Бог не определя Божията праведност, така Божията присъда не определя съдбата на изгубените, а само я потвърждава. Небесният съд не се отнася до това, че Бог преглежда регистрационните книги и казва: „Този човек е грешник, следователно трябва да го накажа, убия или измъчвам!” Не,

състоянието на хората, в зависимост от това дали са приели или не Лекарството, предоставено от Христос, е това което определя тяхната съдба. Така Божият съд е точната диагноза на това, което вече е във всяко сърце и ум.

„Онзи, който е несправедлив, нека още върши несправедливост; и който е скверен, нека още бъде скверен; и който е праведен, нека още бъде праведен; и който е свят, нека бъде още свят.“ (Откровение 22:11)

Ако нито Отец, нито Синът съдят никого, кой тогава ни съди?

*„Който Ме отхвърли и не приеме думите Ми, има кой да го съди – словото, което говорих, ще го съди в последния ден.“
(Йоан 12:48)*

Всеки ще съди себе си по начина, по който преценява думите на Христос относно характера на Неговия Отец; „Защото с каквато присъда съдите, с такава ще бъдете съдени.“ (Матей 7:2)

*„**Не бой се**, защото Аз съм с теб; Не се ужасявай, защото Аз съм твоят Бог. Ще те укрепя, да, ще ти помогна, ще те подкрепя с праведната Си десница.“ (Исаия 41:10)*

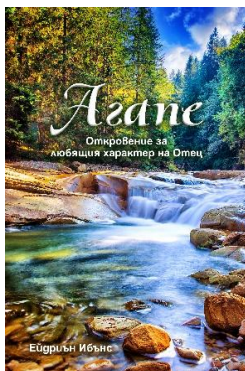
Не забравяйте, че целият процес на страха, който довежда до себеосъждане и осъждането на другите, дошъл от Адам (Битие 3:8-12). Страхът бил причината за това погрешно мислене за Божия характер. Бог не приема поклонение от страх, а от любов; защото „няма страх в любовта; но свършената любов пропъжда страха; защото **страхът има в себе си мъчение**. Този, който се страхува, не е свършен в любовта“ (1 Йоан 4:18). Моля, обърнете внимание как *Изчерпателният Конкорданс на Стронг* дефинира думата „мъчение“ тук:

κόλασις (коласис):

От *колазо*; наказателно нанасяне — наказание, мъчение.

С други думи, „в любовта няма страх; но съвършената любов пропъжда страха: защото **със страха е свързана концепцията за нанасяне на наказание**. Тъй като „Бог е любов“ (1 Йоан 4:8), тогава никога не е имало, нито ще има концепция за причиняване на наказание (наказателно изкупление) в Бог и всеки, който мисли противно на това, никога няма да бъде „направен съвършен в любовта.“

Други книги на същата тематика
достъпни на fatheroflove-bulgaria.com

Агапе

В тази книга се намира кулминацията на едно шестнадесетгодишно търсене на отговор на въпросите свързани с истинския характер на Бога. Пътуването започна когато си припомнях за раждането на първия ми син...

Действията на нашия нежен Бог

Тази книга представя убедително доказателство от Библията, което оправдава Бог от обвиненията, че е незагрижен, осъдителен, властен, нечестен, своенравен и жесток.

Всепоглъщащ огън

Онези, които вярват в Бога, смятат за почти всеобщо доказано, че единственият начин да се сложи край на греха е като нечестивите бъдат възпрени в пътя им, чрез сваляне на огнен поток от ярост от Божието сърце, за да изгорят и да бъдат доведени до края им. Това ли учи Божието Слово?

**Всичко което сте си мислили,
че знаете за евангелието, е на път
да се обърне с главата надолу!**

*Наказателно-заместващата теория е най-популярният начин за обяснение на Евангелието в християнските среди. Тя учи, че „Бог не желае или не е в състояние просто да прости греха, без първо да изисква удовлетворение за него.“
(Уикипедия)*

Друг известен богослов, Джон Макартър, добавя:

„Реалността на заместващата смърт на Христос в наша полза е сърцето на Евангелието според Бог... Трябва да помним обаче, че грехът не уби Исус; Бог го направи....“

Но това наистина ли е евангелието на царството, което Исус дойде да демонстрира? Наистина ли Исус дойде, за да задоволи Божията справедливост и гняв, за да ни спаси от това да не бъдем убити от нашия небесен Баща?